

Paul Grigoriu (director general adjunct al Radiodifuziunii):

„Avem datorii de zece miliarde”

pag. 7

Nr. 34 • 23 - 29 august 1995 • 16 pagini - 500 lei

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

Cu mătura prin politică

pag. 3

Stare critică
**Flagelul secolului
viitor - boala
Alzheimer**

pag. 9

De necrezut
**Partidul
muncito-
rilor din
Kurdistan
(PKK) în România**

pag. 10

Stare critică
**La noi nici câinii
de rasă n-au pace
■ Se încing spiritele**

pag. 6

Stop cadru
**DI Petre Paul
Teodorescu, celebru
yoghin, afirmă:
„Există reîncarnare!”**

pag. 16

Acasă la...
Radio Contact

pag. 14

MASINA DE SCRIS

oferă în continuare premiul
de un milion de lei

pag. 12-13

Punte de aur

De-a lungul a opt decenii și jumătate de existență, revista „Flacăra” a fost o prezență de prestigiu în concertul marilor prese românești. Intenționăm să reproducem din când în când materiale apărute în revistă în decursul anilor, mai ales în perioada de început. O punte între prezent și trecut, între noi, cei de azi, și înaintași. Pe care, evident, o dorim punte de aur.

Pentru acest număr am ales un articol în care Constantin Banu face elogiul țaranului român și, prin extindere, omu-

lui simplu, poporului, făcătorul și păstrătorul adevăratei civilizații românești. După cum Franța - spune directorul „Flacărei” - nu însemna atunci, în 1913, doar Parisul, nici România nu putea fi confundată cu răsfățul de pe Calea Victoriei; țara adevărată erau cei mulți, necăjiți, dar de neînfrânt. Așa e și azi - România nu este doar jungla tranziției, Fane Spoitoru, Triță Făniță și ceilalți ca ei, mafia țigănească, arabă, rusească ș.a., doar parlamentari și politicieni demagogi și corupți, doar conspirația externă antiromânească și biciul Consiliului Europei, ci înseamnă în primul rând poporul român (să nu ocolim această sintagmă!), capabil, fără îndoială, să facă față tuturor acestor dificultăți, amenințări și agresiuni, să le biruie și să iasă și de astă dată la liman.

În pragul unor vremuri noi

Cei mulți și năpăstuiți stau astăzi să se ridice. Nu ca la 1907, prin fier și prin flăcări, ci ca o putere morală uriașă, hotărâtă, invincibilă.

Sunt tainele miraculoase ale sufletului popular, ale acelui suflet pe care marii izolați îl pot disprețui din înălțimea turnului lor de fildeș dar pe care marii făptuitori l-au înțeles și l-au iubit întotdeauna.

Care dintre noi, pe eroanele înțesate ale gărilor, în curțile mișunând de omenire ale căzărnilor, ori, mai pe urmă, în bivouacurile de peste Dunăre, a stat de vorbă cu vr'unul din țărani-oșteni și n'a dobândit convingerea că un popor întreg s'a ridicat nu numai ca să-și apere mândria neamului dar și ca să sdrobească pentru deapururi puterea de rezistență a orbilor stăpânitori?

De foame ei au răbdut; de holeră ei au murit. Suferințele și primejdiile au fost ale lor; ar fi cu neputință ca al nostru să fie tot câștigul iar toată paguba a lor. Dar chiar de-am avea neomenia s'o vream și tot n'am putea împiedica ceea ce prin noi ori fără noi și deci împotriva noastră va trebui să se întâmple.

E clar: dacă nici sentimentele noastre de civilizați, dacă nici rațiunea de Stat, dacă nici cel mai elementar patriotism nu ne îndeamnă să săvârșim opera de întărire și de înălțare a țărânimii, e însă imposibil să nu aflăm în propriul nostru instinct de conservare imboldul necesar, nu pentru sacrificii, căci sacrificiile vor fi neînsemnate, dar pentru împlinirea celei mai firești dintre datorii.

Așa dar, democrație rurală? vor întreba unii nedumeriți și câțiva din cei cari se înpăimântă de cuvinte și cari stau gata să procească naufragiul civilizației noastre.

Civilizația noastră! Care? Aceea răsărită din însuși sufletul neamului, cântecul unui Eminescu ori al unui Grigorescu, pietatea încremenită în braul unei biserici ori armonia prinsă în motivele unui chilim? O nu! Nu această civilizație, pe care o ignorăm ori o disprețuim, ci alta, aceea care se răsfață, stupidă și insolentă, pe calea Victoriei, la curse, la «Majestic» și în camerele separate ale localurilor de noapte. Dacă aceasta va naufraga, atât mai bine. Cât despre cealaltă, cea adevărată și fecundă, aceea va trăi și în pământul întins și cultivat din care răsare, își va afla puteri nesfârșite de viață și de înflorire.

Și Franța este o democrație de

țărani și de mici burghezi. Acei cari din Franța nu cunosc decât Parisul cosmopolit și înfrigorat de plăceri îndoiase pot să zâmbească. Acei cari însă știu că Franța nu e Parisul, să privească ori să asculte ceea ce le spun cunoscătorii: un Barrett Wendel, un Giuseppe Prezzolini... Și această democrație rurală și de mică-burghezie, formată de o populație sobră, economă, prudentă, iubitoare de pământ, resemnată la o viață mediocră stă în fruntea omenirii nu numai prin imensele ei resurse financiare dar și prin grandioasa ei manifestare de civilizație. Această democrație mărunță nu împiedică apariția unui Rodin în artă, a unui Henri Poincaré în știință; nu împiedică eleganța aristocratică a milionarei pe care o îmbracă Paquin ca și a midinetei, care din soldurile ieftine ale marilor bazaruri, știe să-și încropească o toaletă cu gustul sigur al unei rase superioare.

Să se liniștească deci străjerii neadormiți ai civilizației noastre! Nici-o primejdie nu ne amenință. Nici-un nor întunecat nu îmbrobodește orizontul, iar freamătul ce prinde să răsbătă din adâncul sufletului popular nu e semnul furtunei ce se apropie ci e solia vestitoare de bine și de lumină a unui popor ce renaște.

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:
GEORGE ARION

Membri: Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia,
Alexandru Pășărin, Mihai Săndoiu

Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU

Director publicitate și suplimente speciale:
MIHAI SĂNDOIU

Director difuzare: MANUELA VASILIU ARION

Secretariat: Mihaela Caroline Mușat 222.33.31; 222.33.44; (2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12,
223.15.37, 223.15.44, cu interlocațiile din paranteze

Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

Flacăra

Redactor șef: RĂZVAN DUMITRESCU

Secretar general de redacție:

ADRIAN PETRESCU

Telefon: (2559)

■ POLITICĂ (2560) - Marian Ghișeanu, Roxana Stancu

■ EXTERNE (2560) - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae

■ SOCIAL (2600) - Alexandru Arion, Dan Gheorghe, Brîndușa

Nicolae, Constantin Severin, Toma Roman jr., Lucia Ștefanovici

■ SPORT (1453) - Pompiliu L. Dumitrescu

■ FOTOREPORTERI (2528) - Petre Cojocariu, Elena Ghera,

Florin Ioniță

■ CORESPONDENȚI ÎN ȚARĂ: Pașcu Balaci, Ion Ceacăru

■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Alexandru Graur (Italia),

Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tănăsă (SUA)

■ SECRETARIAT DE REDACȚIE (1453) - Crina Gorgoi

■ CORECTURĂ (1453) - Maria Antonescu, Angela Ștefănescu

Flacăra BIS

magazin

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

REBUS REBUSACHE

Director publicații de divertisment:

ALEXANDRU PĂȘĂRIN

Redactori șefi:

MIHAI ZGUBEA (Rebus)

CONSTANTIN GRIGORE (Rebusache)

Aurel Ștefan Alexandrescu, Gheorghe Brașoveanu, Simona Pășărin,
Simona Simzianu

Telefoane: (2036) director, (1457) redacție

PUBLICITATE ȘI SUPLIMENTE SPECIALE 222.68.05:

Călin Mărcușanu, Dragoș Bală, Dan Ciuciuc, Adriana Dobrescu,

Marius Onofrei, Florin Petru

ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: (2128) Cristina Chitulescu

TEHNOLOGIE DE COMPUTERIZATĂ 222.67.38:

Mihaela Anghel, Maria Călin, Mirela Fotea, Eugen

Mașotă, Cezar Munteanu, Doru Vinuță

DIFUZARE 222.66.28: Robert Anton, Gabriel

Bumb, Cora Ciocanu, Marian Frunzeanu,

Doru Iancu, Valerica Leon, Neculai Luchian,

Marius Procopie, Nicolae Șerban, Marian Anton

PERSONAL (2128): Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL (2128): Viorica Tudor, Gabriela Ionescu,

Florența Tudor

ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu; (2600):

Liliana Crețu, Mariana Săndulescu

Cititorii din străinătate se pot abona prin
Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: ROMANIA LIBERĂ

Revista FLACĂRA utilizează
informații furnizate de agenția
MEDIAFAX

Viata sub un președinte de regat

George Arion

Întâmplări cu final neașteptat

Rodau un pasaj din romanul lui Frederick Forsyth, *Alternativa diavolului*, un scriitor extrem de bine documentat în toate lucrările sale:

„Sus în spațiu, satelitul Condor își urma drumul la aceeași înălțime și viteză; în laboratoarele NRO imaginile erau îngustate și încetinite. Imaginea se apropie și mai mult. La tulpina unui copac răzleț un țaran rus își deschela încet prohabul. Președintele Matthews nu era un tehnician, iar asemenea imagini îl umpleau întotdeauna de uimire. Se afla, își zicea el, într-un birou din Washington, într-o frumoasă dimineață de vară timpurie, și-l urmărea în acest timp pe un om care urina undeva în umbra Munților Urali. Țăranul își încet din cadru. În locul său apăru imaginea unui câmp de grâu de câteva sute de hectare.”

Iată un pasaj și din cartea lui Filip Teodorescu, fostul locțiitor al șefului Direcției de contrasplonaj, *Un risc asumat*:

„Mai proaspăt era cazul atașărilor militare americani care în acțiunea de «cercetare» a unei unități militare dintr-un județ apropiat de Capitală s-au împotmolit cu mașina pe un drum lăaturalnic unității militare. Drumul, în afară de faptul că era desfundat, era închis accesului străinilor, fiind semnalizat în acest sens. I-a ispitit însă, întrucât oferea bune posibilități de a fotografia și filma toată tehnica de luptă expusă pe platoul din spatele clădirilor. Pentru asemenea acțiuni atașății militari americani foloseau

un ARO kaki tip militar, tocmai pentru a nu atrage atenția.”

Citesc și recitesc cele două fragmente aparținând unor autori diferiți și, fără voia mea, m-apucă râsul. Și îmi aduc din nou aminte de o scenă petrecută în urmă cu mai mult de un deceniu la IGFCOT (Institutul de geodezie, fotogrammetrie, cartografie și organizarea teritoriului). La un moment dat o delegație de cercetători americani a vizitat acest institut în vederea unei colaborări privind Delta Dunării. Respectiva delegație a fost primită cu binecunoscuta ospitalitate românească. Dar, pragmatici cum sunt, americanii au cerut hărți ale locului respectiv, pentru ca tratativele să decurgă mai lesnicios. Au fost refuzați cu indignare. Cum? Să vă arătăm hărți pe care noi le ținem la secret? Niciodată! Cu un semn discret, șeful delegației din S.U.A. și-a trimis pe unul dintre colaboratori până la mașina lor. De unde tânărul cercetător a revenit cu un maldăr de hărți pe care le-a desfășurat pe masă. Hărți ale teritoriului aflat în discuție. Specialiștii de la IGFCOT au schimbat fețe-țețe. „De unde le aveți?” a băguit într-un sfârșit unul. „La mijloc e o trădare.” „De la satelitul care e staționar deasupra României”, a venit răspunsul. „Și, ca să vă fie limpede, ceea ce dumneavoastră încuiați cu zece lacăte, vine de la noi, americanii. E un dar al nostru pentru a vă cunoaște mai bine țara. Datorită nouă știți și starea vremii, și situația recoltelor, și mișcarea bancurilor de pești.”

Cu mătura prin politică

„I-aș omorî pe ăștia care nu ne dă și nouă o viață mai bună!”

Femeile de serviciu sunt obișnuite să facă ordine și curățenie. Un acces de curiozitate ne-a împins să aflăm cum ar curăța ele țara de corupție, care le sunt ofurile și părerile.

Oana S., de la Teatrul Cassandra
„Majoritatea politicianilor joacă teatru”

„În România e multă mizerie, dar aici la teatru nu prea e. Lucrez cam 7 ore pe zi, termin aici și mă duc la o biserică și la o consignație ca să-mi ajungă banii. Am auzit că sunt mulți traficanți, dar nu știu cum se spală banii. Trebuie luate măsuri mai aspre, pedepse mai mari. Nu mă interesează politica. Majoritatea politicianilor joacă teatru. Iliescu e primul care-mi vine în minte. Și eu simt uneori nevoia să joc teatru, să imit actorii, uneori mă urc pe scenă, după spectacole... Ultimul spectacol care mi-a plăcut mult este *God save the king*.”

Gina M., de la RASUB

„I-aș omorî pe ăștia care nu ne dă și nouă o viață mai bună!”

„Dacă aș fi pusă să fac ordine în țară aș începe cu traiul. I-aș omorî pe ăștia care nu ne dă și nouă o viață mai bună. În România se spală foarte mulți bani. Unii fac bani așa, alturea, și nu

recunoaște că unii e mai săraci. Banii îi spală pe șmecheriile pe care le fac ei. Da, ar fi bine ca în fruntea țării să fie o femeie de servici, dar să fie plătită bine, că ce să facă cu 50 - 60 de mii de lei?! În România e atâta mizerie pentru că nu e plătită lumea, de-aia este șobolani, mizerie...”

Irina S., de la Metrorex

„Eu cred că niciodată n-o să intrăm în Europa”

„E mizerie din cauza la cerșetorii ăștia care e pe-aici și la lumea necivilizată care aruncă hârtii pe jos. Iar eu strâng după ei, iau o sută de mii în mână și muncesc singură la Unirea I și II. Alții au bani de nu mai știu ce să facă cu ei și alții n-au ce mânca. Cred că la vamă se spală banii, parcă ăia de la vamă nu poa' să ia ei bani din ăștia? Cea mai mare vină o au ăștia de la Primăria Capitalei, Poliția. Eu nu cred că ar fi bine ca o femeie de servici să facă ordine în țară, că lumea ar spune: păi ce, ajungi tu, femeie de servici, să mă comanzi pe mine? După revoluție încoace, cum s-a mers până acuma, așa se va merge și în continuare. Eu cred că niciodată nu o să intrăm în Europa, vă spun eu că niciodată!”

Florica N., de la A.D.P.

„Sărac, dar curat. Numai că e și mizerie și sărăcie”

„România e foarte murdară, foarte înapoiată de când a murit Ceaușescu,

foarte nenorocită. De vină e tot parlamentul, de la cap la cap, că măsurile care le ia, le ia numa pentru ei, să-și bage-n buzunar, să-și facă capitalul, nu pentru noi. Noi, la munca asta nenorocită, 71 de mii am luat toată luna. Ordine în țară ar trebui să facă cine-a luat conducerea. Puteau să facă puțină ordine, dar și-au făcut burțile mari. Și miliția e la fel ca parlamentul. Sărac, dar curat, dar e și mizerie și sărăcie. Păi, parlamentul, toți căcănarii acolo e, s-a făcut mari burgheji. E destui care stau aici, în sectorul 1. Ce, Văcăroiu nu trece pe-aici, ce, nu știm? Nu ne-a adus pentru Văcăroiu aici, că spune că trece și-l doare burta că se deranjează în pietre... Da' pietrele astea se face numa fără bani? Am turnat asfalt la Băneasa și-a ieșit un tâmpit din mașină să tragă cu pistolul în noi, că să-l lăsăm să treacă așa prin asfaltul ăla. Păi în Europa intră tot ăștia, așa, cu abuz de putere, cu bani, cu valută, da' noi cu ce să intrăm, cu șaptezecina de mii?”

LUCI ȘTEFANOVICI ■

Cum se poate confecciona o bombă artizanală la Suceava

De mai mulți ani, bazarul din municipiul Suceava a devenit un fel de placă turnantă a contrabandișilor din Rusia, Ucraina, Moldova și România. De la traficul cu aur (via Turcia) și până la cel cu arme și droguri, nimic nu a lipsit din arsenalul crimei organizate. Activitățile ilegale au fost favorizate în mod paradoxal chiar de către unii oameni ai legii (vameși, polițiști etc.), așa cum au dovedit și interminabile arestări din afacerea contrabandei cu țigări, care a prejudiciat statul român cu peste 13 miliarde lei. Gurile rele afirmă că în realitate suma este cu mult mai mare.

Ultimul individ arestat pe data de 9 august a.c., pentru contrabandă cu exploziv, a fost cetățeanul moldovean Iurevici Serghei Makolov, în vârstă de 23 de ani, domiciliat în localitatea Bender. În momentul reținerii sale de către polițiștii suceveni, tânărul infractor avea asupra sa 100 grame de exploziv și două capse de inițiere, pe care încerca să le comercializeze. Cercetările au demonstrat că materialele au fost introduse pe la vama Sculeni.

Nu întâmplător în fosta Cetate de Scaun a explodat prima bombă artizanală românească din ultimii 50 de ani. Nu ne-ar mira să auzim într-o zi că, în municipiul Suceava, cetățeni din C.S.I. au pus în vânzare rachete cu încărcătură nucleară.

CONSTANTIN SEVERIN ■

Opoziția împotriva opoziției (2)

Arătam în numărul trecut al revistei noastre că un anumit tip de paradox s-a instalat în relațiile dintre formațiunile politice de opoziție. Semnalăm că ceea ce este cunoscut sub numele de „criza grăului” a generat nu numai schimburi de replici între opoziție și putere ci chiar înțepături între partide care critică guvernul. Cu alte cuvinte, am asistat în aceste zile la ceea ce s-ar putea numi punerea în practică a unei bine cunoscute zicale: „Unde dai și unde crapă”. Problema care se pune de o bună bucată de vreme este de ce când dai în actuala conducere, „crapă” la opoziție. Fenomenul este mai vechi și își are originea în interminabilele discuții purtate în preajma divorțului dintre CDR și o parte din partidele componente: PAC, PL'93 și PSDR.

Vă amintiți probabil că cei plecați insistau atunci pe ideea restructurării Convenției, pe ideea îmbunătățirii mecanismului decizional. Se vorbea chiar de transformarea CDR în formațiune politică cu program și ideologie bine conturate.

Acest lucru nu presupunea transformarea alianței în partid unic ci punerea la punct a unor mecanisme decizionale cât mai viabile. Căci, nu era un secret pentru nimeni, pentru presă cu atât mai puțin, existau studii în care pentru redactarea unui simplu comunicat, Consiliul CDR delibera ore întregi! Partidele care au părăsit până la urmă alianța reprezentată de profesorul Emil Constantinescu insistau de asemenea pe ideea elaborării unor criterii care să țină seama de puterile fiecărei formațiuni politice componente atât în momentul deciziilor cât și la întocmirea listelor electorale. Se vorbea deci despre o ierarhizare a partidelor și formațiunilor din interiorul CDR. Și acest aspect a fost aspru criticat de cei rămași în Convenție. Diverselor argumente li s-a răspuns de regulă cu afirmații de genul: „noi suntem mai tari ca voi”, „noi am făcut mai mulți ani de pușcărie decât voi”. Și, dacă vă amintiți bine, lucrurile nu se opreau aici. Și atunci, ideea unei mișcări de cenzură era primită cu mari rezerve dacă venea de la PL'93, de pildă. Lucrurile se rezolvau doar dacă în urma discuțiilor se lăsa impresia că PNȚCD este inițiatorul. Să vedem însă ce anume s-a întâmplat după divorț. În primul rând, ultimele protocoale ale CDR arată că această alianță s-a restructurat.

Domnul Constantinescu a impus chiar un criteriu de ierarhizare a partidelor componente prin fixarea unei norme de reprezentare în consiliile județene. Mai mult ca sigur că de acest criteriu se va ține seama și la întocmirea listelor electorale. O serie de analiști consideră acum că din punct de vedere decizional, CDR se aseamănă din ce în ce mai mult cu o formațiune politică. Ba mai mult decât atât, dacă viitoarea lege electorală va cuprinde o serie de măsuri restrictive în ceea ce privește pragul de acces în Parlament pentru alianțe de partide, este de la sine înțeles că gruparea domnului Constantinescu va trebui să-și strângă și mai mult rândurile. Remarcați, vă rog, că s-a ajuns la vorba și la propunerile celor plecați din CDR, într-atât de criticați atunci!

De la alegerile din 1992 și până acum, CDR a anunțat de vreo patru ori schimbarea strategiei sau revizuirea programului anticriză. De arătat însă, n-au arătat mai nimic. Se pare că această alianță suferă de criză de idei. Suferă se pare și de orgoliu. Numai așa s-ar explica faptul că, după ce critici violent o serie de propuneri și scapi chiar de cei care le-au făcut, pui în practică aceste idei. Comportamentul CDR a urmat un traseu similar și în ceea ce privește criza grăului. Înclin să cred că ceea ce se petrece cu această alianță nu este doar rodul unui neprofesionalism instalat și întreținut la nivelul unor departamente care ar trebui să analizeze în detaliu societatea românească. Neexistând analize serioase, nu pot exista nici acțiuni concrete. Și atunci, goana după ideile altora, după înfierea acestora. De aici și încordarea dintre cele două părți ale opoziției.

Îmi vine din ce în ce mai greu să cred că acest mod de a proceda va putea fi schimbat până la alegeri. Și totuși, de felul în care se va acționa, depinde rezultatul acestor alegeri.

Dacă scrutinul ar avea loc acum, înclin să cred că opoziția ar suferi o nouă înfrângere în ciuda gafelor pe care le-a făcut actuala putere. Iar dacă nimic nu se schimbă în modul de lucru al opoziției, nu trebuie să fim mafalda ca să spun ce se va întâmpla în 1996.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Puterea sub lupă

PSDR s-ar sparge și nu prea

PSDR încearcă să facă ordine în propria ogradă, dar nu prea reușește. La ultimul Consiliu Național al partidului, Adrian Năstase a lansat mai multe avertismente care au rămas însă și până astăzi tot la stadiul de atenționare. Năstase a vorbit printre altele și de o reorientare a PSDR spre alte alianțe politice. Surse din partidul de guvernământ ne-au dezvăluit că, în cadrul partidului, există un grup care dorește cu orice preț ruperea relațiilor cu PUNR, PRM, PSM și pledează pentru o apropiere de PNȚCD și PAC. Cel mai înverșunat adversar al acestei teorii este senatorul Ion Solcanu. De asemenea, se mai vehiculează și soluția partidelor de rezervă. În această categorie intră Partidul Noua Românie, Partidul Umanist Român și Partidul Democrat de Centru. Beneficiind de o puternică finanțare, acestea ar urma să intre în forță pe scena politică, în preajma campaniei electorale. Toate aceste elemente, coroborate cu ridicarea pragului electoral la 5% ar avea

drept scop scoaterea din joc a actualilor aliați ai PSDR. Partidul de guvernământ este conștient de imaginea din ce în ce mai proastă pe care o are în rândul electoratului și încearcă o cotitură. Numai că problemele vin atât din interiorul partidului cât și din exteriorul său. Politica de mercenariat pe care a practicat-o până acum PSDR dă roade. Sunt mult mai mulți oportuniștii și profitorii decât cei care își dau seama că felul în care s-a lucrat până acum nu poate fi perpetuat la infinit. În același timp PSM, PRM și PUNR nu dorm.

PSM - un monolit roșu

PSM are situația cea mai sigură dintre toți aliații PSDR. Mesajul său electoral axat pe ideea „înainte era mult mai bine” o să-i asigure trecerea pragului electoral de 5%. Surse din interiorul PSM ne-au informat că se lucrează la o strategie care să asigure partidului o poziție sigură pe eșichierul politic și o

relație mai „de la egal la egal” cu partidul de guvernământ. PSM a mai obținut în ultima vreme și posturi în eșalonul doi al aparatului de stat, însă nu atâtea câte a sperat. Din acest punct de vedere relația cu PSDR este și bună, dar și proastă.

PUNR și PRM sunt așii șantajului

Cea mai complicată relație o are PSDR cu PUNR și PRM. Șantajul la care aceste două partide îl supun constant a avut drept rezultat cedarea unor posturi importante în aparatul de stat, dar și

Din informațiile vehiculate în presă în spatele Partidului Noua Românie s-ar afla Viorel Păunescu. Fratele domniei sale, George Păunescu, patronează cotidianul „Curierul Național” și se pare că, în curând, va mai apărea „pe piață” și un post de televiziune al „familiei”. Președintele filialei București a Partidului Noua Românie este Adrian Bălănescu, principalul acționar al Casei de Ajutor Românesc. Bălănescu a încercat și el să scoată o revistă, dar proiectul a eșuat.

vicierea relațiilor. Rezultatul e în orice caz catastrofal pentru economia țării. Incapacitatea naturală a celor din PSDR a fost astfel mărită de incapacitatea la fel de naturală a celor din PUNR și PRM. Un exemplu elocvent îl constituie ministrul agriculturii, Valeriu Tabără (PUNR), care a reușit adâncă performanță de a provoca o nouă criză în agricultură, care și așa era la pământ. PRM a obținut posturi în Ministerul Culturii și vine la rând Ministerul Sănătății.

Prin ridicarea pragului electoral la 5% este posibil ca PSDR să scape de PRM, dar în mod cert nu și de PUNR. PRM se pare că a intuit

Despre Adrian Năstase s-au spus multe. În 1992 unii analiști l-au considerat liderul reformatorilor din FDSN. În 1994 era asociat cu aripa dură a PSDR. Acum lansează mesaje politice interesante pe care partidul însă nu le urmează.

Despre Ioan Gavra, lider PUNR, nu sunt prea multe de spus. Poate doar că fotografia de față îl arată într-unul din momentele sale de relaxare.

scena politică, în preajma campaniei electorale. Toate aceste elemente, coroborate cu ridicarea pragului electoral la 5% ar avea

această mișcare și acționează acum „la două capete”. Pe de o parte, intensifică politica de șantaj și amenințare care îi asigură posturi în executiv și, pe de altă parte, pregătește candidatura la președinție a lui Corneliu Vadim Tudor, ceea ce, sigur, îi va aduce niște voturi în plus.

Partidele de rezervă ies pe scenă

Până acum Partidul Noua Românie, Partidul Umanist Român și Partidul Democrat de Centru nu și-au făcut simțită prezența pe scena politică. Problema este însă alta. Dan Voiculescu, președintele Partidului Umanist Român, este patronul postului de televiziune ANTENA 1 și al cotidianului „Jurnalul Național”.

Partidul Democrat de Centru nu se poate lăuda cu nimic deocamdată. Se pare însă că a fost creat cu scopul de a fi, la momentul potrivit, un refugiu pentru membrii marcant ai PSDR, inclusiv Ion Iliescu.

Aceasta ar fi situația alianțelor PSDR-ului la ora actuală. Este clar că pe scena politică se prefigurează mari schimbări și peste un an vom asista la aceeași piesă jucată, însă, de alți actori. Numai regizorii vor fi aceiași.

ROXANA STANCU ■

Ilie Verdet are de ce să fie fericit. A fost printre puținii miniștri ai împușcatului care nu s-a ales cu cazier. Poate candida oricând, iar partidul său nu stă tocmai rău.

Din nou despre mafia bucureșteană

Unde dai și unde crapă

□ Un război ciudat între procurori și polițiști

Într-unul din numerele trecute, revista noastră a relatat pe larg despre operațiunea „Spargerea mafiei țigănești”. Revenim acum cu câteva elemente interesante legate de ramificațiile pe care lumea interlopă le are în instituții care ar trebui să se îngrijească de respectarea legii și de pedepsirea infractorilor.

„Speculațiile apărute în mass-media, potrivit cărora unele persoane importante din Parchet ar avea interesul ca patronul SEXY-CLUB să fie cercetat în stare de libertate sunt îndreptățite, ele fiind determinate de acțiunile «interesante» ale unor procurori, dintre care menționez: graba cu care au fost revocate toate măsurile preventive luate împotriva lui CONSTANTIN; refuzul de a se autoriza percheziția la domiciliu, în apartamentele folosite pentru practicarea prostituției și în localul SEXY-CLUB, cu toate că existau probe și indicii că în aceste locuri se aflau materiale a căror deținere era interzisă, cât și mijloace de probă care dovedeau activitatea infracțională a patronului”, mai precizează gen.lt. IOAN PITULESCU.

Din anul 1990, Parchetul nu a refuzat niciodată Inspectoratului General al Poliției cererile de autorizare a perchezițiilor, în afara cazului CONSTANTIN CONSTANTIN. Patronul barului SEXY-CLUB este cercetat în stare de libertate pentru acuzațiile de proxenetism, tâlhărie, lipsire de libertate în mod ilegal, nerespectarea regimului armelor și munițiilor, contrabandă și evaziune fiscală, fapte cu un pericol social deosebit de ridicat și care impuneau o poziție fermă din partea Poliției și a Parchetului.

Tensiunile dintre Parchet și Poliție au degenerat într-un război pe față, când procurorul general, VASILE MANEA DRĂGULIN, și conducerea Parchetului General au cerut ministrului de interne, DORU IOAN TĂRĂCILĂ, îndepărtarea colonelului PAVEL ABRAHAM din funcția de șef al Direcției Cercetări Penale IGP și deferirea lui Consiliului de Onoare al Ofițerilor, în vederea aplicării unei sancțiuni pentru gravele ofense aduse tuturor magistraților, procurori. Col. PAVEL ABRAHAM este învinuit că ar fi făcut afirmații calomnioase la adresa magistraților, cu referire la „privilegiile și imunitățile procurorilor «infractori»”, „necinstea și incompetența acestora” etc.

În replică, gen.lt. PITULESCU arată că afirmațiile procurorului general DRĂGULIN privind promovarea unor cadre și înlocuirea în funcție a col. DORIN MIHĂIASA nu au la bază un suport real. Astfel, șeful IGP precizează că înlocuirea col. MIHĂIASA a avut la bază o serie de deficiențe de ordin organizatoric: nu s-au valorificat informațiile existente în cauzele penale aflate în lucru, îndeosebi în ce privește pe unii capi ai lumii interlope; au apărut unele disfuncțiuni în finalizarea lucrărilor prezentate de celelalte unități operative din IGP; s-au tolerat unele abateri grave de la normele de muncă și chiar morale în rândul subordonaților.

Și printre polițiști se află slujitori ai mafiei

O situație aparte a constituit-o cazul mr. TEODOR DINU. În privința abuzurilor acestuia a fost sesizat col. MIHĂIASA, care nu a luat nici un fel de măsuri de verificare. Înainte de a sesiza Parchetul Militar Teritorial București gen.lt. PITULESCU, plecând de la rezultatele unor dosare penale, i-a atras atenția col. MIHĂIASA, pe atunci șeful Direcției Cercetări Penale, că în cadrul unității există un trădător, membru al grupării mafioate GICĂ

CONSTANTINESCU - FANE SPOITORU, pe care îi favorizează prin soluționarea nelegală a unor dosare, în care au fost implicați ei sau acoliții lor, prin transmiterea unor date cu caracter secret rezultate din anchete. Verificările efectuate au demonstrat faptul că din cercul lui CONSTANTINESCU-

TITIȘOR a făcut parte mr. TEODOR DINU, care a beneficiat de avantajele unor astfel de relații. Măiorului Dinu i s-au pus la dispoziție sume de bani (în lei sau valută), făcând dese călătorii în străinătate (peste o lună de zile în SUA, la Campionatul Mondial de fotbal de anul trecut, precum și efectuarea, în numai într-o lună, a unor voaje în Turcia, Egipt și de două ori în Germania). Autoturismele, lucrurile de valoare, precum și călătoriile, mr. DINU nu are cum să le justifice în mod legal. Din cauza acestor fapte mr. Dinu a fost trecut în rezervă și col. MIHĂIASA destituit din funcția de șef al Direcției Cercetări Penale.

Mr. Dinu este cercetat de Parchetul Militar Teritorial București pentru luare de mită și favorizarea infractorilor „cu care se întrecea la botezuri și chiolhanuri, mai ales cu GICĂ CONSTANTINESCU (zis GICĂ BOIERU), în aruncarea cu milioanele de lei pe jos, amuzându-se asupra felului în care erau adunate de muzicanți”, după cum declară gen.lt. PITULESCU. Aducerea la conducere a col. PAVEL ABRAHAM, în locul col. MIHĂIASA a putut face posibilă arestarea capilor lumii interlope bucureștene: ION TITIȘOR, GHEORGHE CONSTANTINESCU, GHEORGHE STOICA și CONSTANTIN CONSTANTIN (ultimii

CONSTANTIN CONSTANTIN, patronul barului SEXY CLUB, este cel care a declanșat

tensiuni între Inspectoratul General al Poliției și Parchet. „Aș fi ipocrit sau nerealist dacă aș susține că revocarea repetată și precipitată a arestării lui CONSTANTIN CONSTANTIN nu a generat o stare de tensiune în rândul polițiștilor, care au depus eforturi serioase în documentarea activității infracționale a celui în cauză”, declară gen. lt. IOAN PITULESCU, șeful I.G.P. De asemenea, el afirma că polițiștii trebuie să se consoleze și să reia lupta de la capăt, gen. lt. PITULESCU fiind convins că a pierdut doar o bătălie în războiul dur cu mafia bucureșteană. Șeful IGP susține că există probe indubitabile și pertinente, care dovedesc vinovăția lui CONSTANTIN CONSTANTIN, iar cercetarea acestuia în stare de arest era oportună și necesară.

doi fiind cercetați în stare de libertate, după ce în prealabil li s-au emis mandate de arestare, care au fost revocate ulterior).

TITIȘOR și CONSTANTINESCU vor ajunge foarte curând în fața instanței Judecătorei sectorului 1. CONSTANTINESCU va fi judecat pentru instigare la furt, șantaj și două tâlhării, iar TITIȘOR pentru că a fost complice la o tâlhărie de-a lui CONSTANTINESCU.

Deși procurorul general al României - dl Vasile Manea Drăgulin - ne asigura într-o emisiune TV că între Poliție și Parchet relațiile sunt în general normale, ceea ce se întâmplă de fapt conduce la concluzia că tensiunile vor lua amploare.

TEO CĂLINESCU ■

Complicații la C.N.S.L.R. - Frăția

Este clar că între membrii conducerii de la C.N.S.L.R. - Frăția au apărut serioase disensiuni. Pavel Todoran, președintele Confederației, care până acum a dus o politică de conciliere față de diversele aripi și aripioare sindicale, a ajuns și el la capătul răbdării. După ce a făcut gravul compromis al semnării pactului de neagresiune cu Guvernul, crezând că își va ușura sarcinile de președinte al Confederației, domnul Todoran și-a dat probabil seama că a căzut într-o capcană abil întinsă de oamenii lui Miron Mitrea, obedienți partidului de guvernământ. Aceștia vor să treacă la suspendarea din funcție a trezorerului Minică Boaje, care a prezentat, după câte știm, un raport financiar complet și prea cinstit pentru C.N.S.L.R. - Frăția. Din acest raport puteau ieși cu ușurință la iveală multe fapte acuzatoare pentru oamenii lui Mitrea.

Pavel Todoran încearcă acum să mai dreagă busuiocul. Dându-și seama că politica sa de conciliere a dat greș, a încercat să îi acuze public de eșecul acțiunilor sindicale pe liderii sindicali din teritoriu fideli lui Mitrea,

membrii ai Partidului Solidarității Sociale, formațiune absorbită de PDSR. După informațiile noastre, Pavel Todoran ar dori să-i pună pe liber pe liderii de sindicat dependenți de partidul de guvernământ. Mișcarea lui este însă tardivă. În momentul de față ne este foarte greu să ne dăm seama cine cui va face bagajele. Aceasta pentru că băieții lui Miron Mitrea s-au pus serios pe treabă, adunând date compromițătoare despre Pavel Todoran și vor încerca debarcarea lui.

În mediile sindicale înalte circulă tot mai insistent zvonul potrivit căruia succesorul lui Todoran ar putea fi Sorin Stan, fost targagiu la Spitalul de Urgență, fost lider Sanitas, unul dintre copiii de suflet ai lui Miron Mitrea.

LUCI ȘTEFANOVICI ■
TOMA ROMAN jr. ■

Chinologia românească în pericol

Un nou tip de mafie: ilegalități, arbitraje incorecte, bișniță cu câini

□ Se încing spiritele

Așa cum anunțăm în numărul trecut al revistei, dedicăm episodul de față al serialului consacrat chinologiei românești, precizărilor primite din partea dnei Ileana Leduncă, nume pomenit în nr. 31 al publicației noastre.

Din păcate pentru noi, dar și pentru cititori, ne aflăm în imposibilitatea de a publica integral materialul expediat pe adresa noastră, dintr-un motiv cât se poate de simplu: ne-ar fi necesare două pagini de revistă!

Ne vom referi doar la acele pasaje care fac trimitere la cele publicate de noi în nr. 31 al revistei FLACĂRA.

Alt drept la replică
Domnule redactor șef,

Regret că dl Radu Ioanid, probabil redactor, nu a dat dovadă de imparțialitate (așa cum trebuie să fie presa, că doar pe vremea... era partinică) și și-a permis să publice niște lucruri total neadevărate. Ori a rămas sub influența caracterului presei de până în 1989, ori din prea mare dorință de a crește tirajul acestei reviste, a alergat după subiecte de scandal, pretându-se la lucruri incorecte. Când spun incorecte, mă refer la faptul că nu a verificat, așa cum era normal, afirmațiile sale. Nu a stat de vorbă și cu cei pe care cu mare plăcere i-a improșcat cu noroi, ca pe niște indivizi de ultimă speță. PĂCAT!!!

Se vorbește despre acte false. Oare dl Ioanid nu cunoaște faptul că actele de origi-

ne se eliberează numai de Cartea de Origine și nu de proprietarul câinelui? Nu se cunoaște faptul că orice act de origine poate fi oricând verificat de secretarul C.O. cu registrul în care este înscris câinele? Actul de origine al lui PUȘI a fost eliberat de C.O., secretar Evelei M. în anul 1989. În anul 1991 a fost preschimbabil conform dispozițiilor AChR, secretar al C.O. fiind la acea vreme D. Schill Gh.

Iată diferențele care apar în cele două acte.

Fișă matricolă (1989)	Adeverință de proveniență (1991)
mama CICI COR 150/b. Pek.	GIGI COR 750/b. Pek.
bunica Cuu-Fi	Csu-Fi

Aceste greșeli au fost făcute din neatenție, din incompetență, din rea voință? Nu are importanță. Odată ce a semnat și a pus ștampila, COR răspunde de datele înscrise pe acest act. Dacă vrem să fim exigenți cu alții, să fim cu noi înșine în primul rând. (...)

Sunt arbitru de mulți ani, sunt un bun chinotehnist (după atâtea cuiburi avute în casă am destulă experiență, în orice caz cu mult mai multă decât cei care se pretind mari chinotehniști și au avut în viața lor un singur câine și acela mascul). Ce știe o astfel de persoană cum trebuie îngrijită o cățea gestantă, cum se naște un pui, cum trebuie îngrijit micuții ajunși într-o lume în care nu mai sunt protejați și trebuie să se descurce prin propriile lor forțe? Poate știu din cărți dar... „teoria ca teoria dar Practica te omoară”. (...)

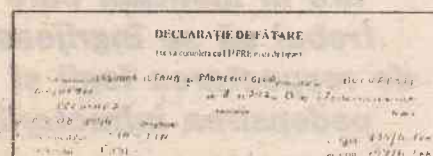
Acuzația că nu am putut justifica o pagubă de 200.000 lei trebuie să o dovedim cu acte contabile semnate și parafate. În caz contrar constituie o calomnie pedepsită de justiție. Cei care fac declarații chiar scrise (și mai ales scrise) pe „mi se pare” și nu pot dovedi cu acte, o fac pe pielea lor. Pentru elucidarea acestei acuzații depun în xerox copie adresa de la AChR prin care se menționează nr. adresei sosite de la poliție (unde am fost reclamată de aceiași „veleitari” de care vorbeam la început) și prin care se comunică că nu a fost găsită nici o acțiune cu caracter penal (dacă era așa cum ați afirmat dv. dl Ioanid aceasta ar fi însemnat furt și s-ar fi luat măsuri atât de poliție cât și de AChR.

Ing. Ileana Leduncă
I. Leduncă

Ing. Ileana Leduncă

CICI sau GIGI, spuneti-i cum doriți - se află înregistrată cu numere superioare celui la care se găsește în COR, PUȘI. (Trebuie să admiteți că atât 750 cât și 150 sunt mai mari decât 149). Cu alte cuvinte, din evidențele prezentate, fie ele din 1989 sau 1991, rezultă că PUȘI s-a născut înaintea mamei sale! Rămâne prin urmare valabilă trimiterea către Cartea Recordurilor, pe care, fie-i iertată ironia, redactorul nostru și-a permis s-o facă.

Dv. ne spuneți că actele de origine se eliberează numai de către Cartea de Origine și nu de proprietarul câinelui. Desigur. Știm

facsimil nr. 1

acest lucru. Cazul de față dovedește încă o dată vraștea care domnește în această arhivă. Sugerăm de asemenea că redactorul nostru nu cunoaște că orice act de origine poate fi oricând verificat de secretarul C.O.R., cu registrul în care e înscris câinele. Noi știm foarte bine acest lucru și din acest motiv ne permitem o întrebare: oare dv. sesizând aceste inadvergențe, de ce n-ați semnalat greșelile secretariatului C.O.? Este clar că n-ați făcut-o, din moment ce, în „Declarația de fatură” din 03.08.1994 completați cu claritate numărul din COR al lui PUȘI: 149/b Pek. (vezi facsimil 1).

Prin urmare, dacă actele au fost greșit întocmite de către secretarul Cății de Origine dv., în schimb, v-ați folosit de ele așa cum sunt. Un om cu experiență dv., despre care ne scrieți de altfel pe larg în scrisoare, chiar n-a văzut acest lucru?

Desigur, suntem conștienți că problema poate fi lămurită relativ simplu. De pildă, prin verificarea provenienței lui CICI sau GIGI. Adică prin verificarea actelor mamei lui PUȘI. Vă asigurăm că știm cu exactitate procedura prin care se acordă drept de reproducție câinilor de rasă. Așteptăm, deci, eventuale precizări.

Salutăm dragostea dv. de animale în general, de câini în special. Este o condiție necesară, dar nu suficientă. Chinologia nu presupune doar înmulțirea câinilor. Dacă ar presupune doar acest aspect s-ar numi chinofilie. Cunoaștem și noi genetică. Selecția presupune criterii fenotipice (de aspect) și genotipice. Din păcate, cu acte în asemenea hal întocmite, criteriile genotipice sunt aproape în totalitate eliminate. N-are nici o legătură îngrijirea unei cățee gestante cu selecția câinilor. Poți îngriji bine și un maida-nez și un câine de rasă, dar asta nu înseamnă că maidanezul de bine ce este îngrijit, devine câine de rasă, înscris în COR.

Noi n-am afirmat că dv. ați produs paguba de 200.000 lei, ci că ați fost acuzată că ați produs paguba. Ceea ce e cu totul altceva. De altfel, se vede din înștiințarea semnată de dl Dragodan că, datorită acestei acuzații, ați fost exclusă din AChR, decizie revocată de președinte și Consiliul său de administrație.

Cu stimă, redactor șef,
Răzvan Dumitrescu

P.S.: Conținutul replicilor primite la redacție ne întărește convingerea că am atins un punct sensibil, care deranjează. Mai mult, ne întărește convingerea că avem dreptate. Deci, vom continua.

Din nou despre URBIS

Drept la drept la replică

Primim la redacție
Organizația 141
Către,
Federația Solidarității Sindicatelor
Șoferilor din România

Aflăm cu surprindere din articolele publicate în serial în numerele 29, 30 și 32 ale revistei FLACĂRA că organizația noastră este în stare conflictuală cu conducerea S.C. URBIS S.A. iar Federația Sindicatelor Șoferilor (FSSSR) la care organizația noastră este afiliată „va recurge la toate formele de luptă sindicală legale”. Vă comunicăm ferm că organizația noastră nu este în conflict cu conducerea S.C. URBIS S.A., iar afirmațiile făcute în articolele din revista FLACĂRA nu ne aparțin, sunt gratuite și creează artificial o atitudine neplăcută a celorlalți salariați din societate față de membrii sindicatului nostru.

Vă reamintim că organizația noastră este reprezentată de domnul Dobre Tudor, lider, și domnul Grecu Alexandru, vicedir. Numai dânsii angajează organizația în activitatea sindicală. Orice fel de informații primite din altă sursă sunt păreri sau opinii personale și nu angajează organizația noastră.

Regretăm că ni se știrbește prestigiul vorbindu-se în numele nostru pentru rezolvarea unor interese personale obscure sau răzburări.

Lider sindical, Dobre Tudor
Vicedir sindical, Grecu Alexandru

Dobre Tudor
Grecu Alexandru

Am primit la redacție un fax, prin care ni se atrage atenția că, prin articolele noastre, am fi creat „o atitudine neplăcută a celorlalți salariați din S.C. URBIS S.A. față de membrii Sindicatului Șoferilor” din această societate.

De regulă, revista noastră nu dă atenție comunicatelor și actelor neoficiale. Facem o excepție, pentru a informa pe cititorii noștri, în special pe cei din S.C. URBIS S.A., unde revista FLACĂRA este foarte citită.

În legătură cu acest fax, am remarcat că:

1) Nota primită nu are ștampila Sindicatului Șoferilor din S.C. URBIS S.A., astfel că nu o considerăm un înscris oficial.

2) Pe antetul hârtiei, este dactilografată vechea denumire a acestui sindicat (Organizația 141), de pe vremea când era afiliat la CNSLR-Frăția. Acum, Organizația 141 nu mai există.

3) Nota este semnată de domnii Dobre Tudor și Grecu Alexandru, cu titlurile de lider, respectiv vicedir. După știința noastră, ultimelb alegeri statutare și în conformitate cu regulamentele interne ale Federației Solidarității Sindicatelor Șoferilor din România, la care sindicatul este afiliat, l-au desemnat drept lider sindical pe domnul Iorgu Miron, semnatarii acestei note fiind aleși ca vicedir, respectiv

secretar.

4) Conținutul notei nu are obiect, pentru că nu am afirmat niciodată că Sindicatul Șoferilor din S.C. URBIS S.A. s-ar afla în conflict cu conducerea societății, ci că F.S.S.S.R. va recurge la toate formele legale de luptă sindicală, ca urmare a obstrucționării activității sale de către conducerea S.C. URBIS S.A.

5) Ne simțim lezați de afirmația semnatarilor care spun că noi le-am fi știrbit prestigiul „pentru rezolvarea unor interese personale obscure sau răzburări”. Ca jurnaliști, deontologia profesională nu ne permite să facem jocul unor interese personale, obscure sau nu, sau să servim drept intermediari pentru răzburări, așa cum insinuează domnii Dobre și Grecu.

6) Notei îi este anexată o listă cu adeziuni la conținutul acesteia. Din cele 28 de nume, unul a fost ulterior tăiat și 6 nu au semnătura în dreptul lor. Interesându-ne la sediul F.S.S.S.R., am aflat că alte 6 persoane de pe listă nu sunt membri ai Sindicatului Șoferilor.

Această notă ne-a atras atenția din nou asupra S.C. URBIS S.A., de unde vom reveni cu amănunte.

TOMA ROMAN jr
LUCI ȘTEFANOVICI

Stimată doamnă,

Vă asigurăm că redactorii noștri dau și vor da dovadă de imparțialitate. Stau măturie rândurile pe care ni le-ați trimis și pe care le-am adus la cunoștința cititorilor. Nu putem fi însă de acord cu o serie de acuzații pe care ni le aduceți. Bunăoară, afirmați că ziaristul Radu Ioanid și-a permis să publice „niște lucruri total neadevărate”. Dv. aduceți unele precizări interesante în legătură cu documentele publicate de redactorul nostru în nr. 31 al publicației FLACĂRA. Ne atenționăm de pildă că actul de origine al cățelușei PUȘI, eliberat în 1989, a fost preschimbabil conform dispozițiilor AChR, în 1991. Din cele scrise de dv. rezultă că, în 1989, mama lui PUȘI, pe nume CICI, avea în Cartea de Origine (COR) numărul 150/b pek. Prin preschimbare, în 1991, mama cățelului este găsită sub numele GIGI, la numărul 750/b Pek. din COR. Dv. anexați și actul care dovedește acest lucru.

Din păcate, stimată doamnă, cele relatate de dv. nu schimbă datele problemei. Iată de ce:

Atât în 1989, cât și în 1991, mama cățelușei PUȘI -

PAUL GRIGORIU (director general adjunct al Radiodifuziunii):

„Avem datorii de zece miliarde”

□ Meseria mea nu e de director, ci de ziarist

- Se simte lipsa dlui Preda în Radio?

- Dacă oamenii ar fi foarte sinceri, ar spune „da”, ca și mine. Eu mă simt singur aici în cabinet, iar la acest birou - care consider că e al lui și numai al lui - cred că stau pentru prima oară, din motive de amplasare a reportofonului dv.

- Știu că dl Preda a promovat mulți tineri - ce ne puteți spune despre ei?

- Începând din '90 am angajat enorm de mulți tineri și media de vârstă e acum în jur de 40 de ani. Au fost promovați uneori cu riscuri, pentru că mulți erau ingineri, dar s-au adaptat foarte repede. Au dovedit nu numai disponibilități de ziaști, dar și o disciplină care de obicei lipsește filologilor, care sunt mai boemi...

- Haideți să trecem în revistă posturile Radiodifuziunii. RADIO ROMÂNIA INTERNAȚIONAL e puțin cunoscut în țară, ce audiență are afară?

- RRI emite în 16 limbi și audiența este foarte bună în țările lumii a treia, dar de curând și în Europa occidentală, Canada și SUA.

- La RADIO ROMÂNIA ACTUALITĂȚI, cu toate obligațiile administrative, continuați să faceți „Matinalul” - de ce?

- Meseria mea nu este de director general, ci de ziarist în radio. Un ziarist care nu face ceea ce știe se deprofesionalizează.

E drept că, de 2-3 ani, nu știu dacă am avut o zi în care să fi putut spune că sunt odihnit. De altfel, acum am început și „Noaptea albastre” și am intenția să fac și altă emisiune, un club al presei la care să invit editoriaștii diverselor publicații.

Când dormiți?

- Păi, când apuc. Sistemul nervos este, mulțumesc lui Dumnezeu, destul de bun, așa că dorm la orice oră și în orice condiții, inclusiv cu radioul și lampa aprinsă.

- Recent, dl Iosif Sava se plângea că Radioul neglijează cultura.

- Cred că a făcut această afirmație luat de luminile reflectoarelor... Deși audiența programului RADIO ROMÂNIA CULTURAL este de numai

9%, noi considerăm că merită făcut acest sacrificiu, pentru că e vorba de o misiune aparte.

- În fine, ce a justificat transformarea lui Radio România Tineret în CANALUL DE TINERET?

- Vrem să asigurăm o autonomie mai pronunțată a segmentelor Radiodifuziunii. Trebuie să dispară dirijarea care se mai manifestă încă „de sus”, inclusiv din cabinetul acestuia.

- Înțeleg că și celelalte programe vor trece prin această transformare.

- Absolut. Vom continua probabil cu RRA: contabilitate proprie, buget propriu, spații de producție și așa mai departe.

Nu plec din Radiodifuziune decât dacă sunt dat afară

- Există cenzură azi în Radiodifuziunea română?

- În general contăm pe profesionalismul realizatorilor. Sigur, când apar disfuncționalități și greșeli, discutăm cu ei, dar evităm să dăm directive. Mi se pare normal ca un om matur, care știe unde și pentru cine lucrează, să nu fie controlat la fiecare pas.

- Dar asupra dv., dinspre instituțiile statului, nu se fac presiuni?

- Nu mi s-a întâmplat. Dacă ar fi așa ceva, cred că respectivul ar

Ar fi imoral să cerem bani pentru o melodie

- Cum stați cu banii și cu dotarea?

- Financiar stăm extrem de prost, avem vreo zece miliarde datorii. În privința dotărilor s-au făcut niște pași, dar insuficienți. Sper ca într-un viitor foarte apropiat să dispunem de bani pentru a ne re tehnologiza și pentru a intra în noua Casă Radio, care n-aș vrea să rămână un vis. E posibil ca într-un an-doi să mutăm acolo sectorul Emisie și departamentul România Actualități.

- Stați prost cu banii, dar nu multă lume știe că la dv., spre deosebire de TV (unde se dau bani grei), dedicațiile muzicale sunt gratuite.

- Lumea e prea săracă să-i mai cerem și noi bani pentru o melodie. Ar fi imoral. În schimb, consider că actuala taxă de abonament, de 400 de lei, e absolut ridicolă, și facem demersuri să fie ridicată la 1000 de lei.

- N-ar fi corect ca o parte din acești bani să meargă la celelalte posturi de radio?

- Nu știu, cred că acestea, care au o cu totul altă structură financiară, trebuie să-și găsească singure resursele - asta nu ne privește pe noi.

regreta.

- Apropo, ați oprit sau nu greva mecanicilor de locomotivă?

- Eu zic că am făcut ceea ce trebuia făcut: am informat publicul unde merge greva și unde nu. Într-un fel,

Paul

Grigoriu s-a născut pe 6 martie 1945 la Bacău. După o tentativă eșuată de a intra la TCM în Brașov, devine student la franceză-spaniolă în București (1964). La absolvire este repartizat la Radio București, la Direcția emisiunilor pentru străinătate, secția franceză. Din 1990, la solicitarea lui Eugen Preda, lucrează la Radio România Actualități și este director general adjunct

al Radiodifuziunii. Este autorul volumului de proză „Anatomia unei străzi”. Divorțat de două ori, are doi fii: Jean-Luc, 22 ani, student la ASE-Management, și Paul Radu, 17 ani, elev la Liceul german.

mă fletează ideea că aș fi oprit eu greva - înseamnă că am puteri foarte mari! Dar, în același timp, mă întristează, pentru că n-am avut nicio intenție să merg împotriva unui curs firesc.

- Cum stați cu concurența?

- Există un pericol foarte mare: acela al unei încrederi nemăsurate în noi, pe baza sondajelor care constată că RRA are o audiență de 65%, la unele ore până la 80%. Inițial, posturile independente erau niște simple tonomate, dar eu am atras atenția că vor evolua, și nu m-am înșelat: la ora actuală există posturi unde se fac foarte multe lucruri bune. Procentul audienței noastre nu e „dat” pentru totdeauna.

- Dv. ce posturi ascultați acasă?

- În afara programelor noastre, ascult de obicei „Radio Contact” și, în general, cele care difuzează talk-show-uri, un capitol la care noi încă nu stăm foarte bine.

- Fluctuația de redactori în Radio e mare?

- Spre alte posturi nu prea au fost plecări, mai degrabă „sosiri”. Au plecat în schimb în Televiziune cei atrași de suportul imaginii, dar cei mai mulți n-au reușit să se afirme.

- Dv. n-ați fost ademenit de vreun post de radio particular?

- Ba da, dar eu nu plec din Radio București decât eventual dat afară! E un mediu familial pe care nu l-aș părăsi niciodată.

Măcar dimineața să iasă lumea din cenușiu

- Cum vedeți societatea românească de astăzi?

- Cred că este un conglomerat care, din nefericire, nu are un liant

serios. Nu ne leagă încă o concepție riguroasă, o strângere a rândurilor bazată nu pe partide, ci pe conceptul de națiune. Un popor trebuie să fie unic în exterior și divers doar în interior.

- Reprezentanții partidului de guvernământ susțin că tranziția s-a încheiat. Am ajuns oare la un liman?

- Dacă Parlamentul mai are încă atât de mult de lucru, nu este un semn că reforma instituțională s-ar fi încheiat, deci nici tranziția. Parlamentul mai are încă enorm de lucru, mai are de dat legi importante.

- Ce mai face scriitorul Paul Grigoriu?

- E mult spus „scriitorul” - am publicat o cârtică... Am început să scriu alta cu un an în urmă, trebuie să-mi iau un concediu ca s-o termin. E vorba de perioada trăită în Radio până în 1989.

- În emisiunile dv., aveți deseori un stil ghiduş - nu vi s-a reproșat că nu „cadrează” cu funcția?

- Nu. În general lumea cred că primește bine aceste „ghidușii”. Dacă eu n-aș fi așa cum sunt, și emisiunea ar avea un impact mai mic. Lumea e prea îngândurată de diverse griji - măcar dimineața să-și încarce puțin bateriile și să iasă din cenușiu albastru.

- Ce regretați cel mai mult?

- Faptul că, vreme de douăzeci de ani, înainte de 1989, n-am avut condițiile de manifestare a posibilităților mele de ziarist.

- Dar acum viitorul vă aparține.

- Viitorul este mai ales al celor tineri. Este, sigur, și o bucățică a mea - sper să profit de ea!

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Se întâmplă în secolul XX

Viata în barăci

În zona stației de metrou Mihai Bravu sunt multe străzi ale căror nume aduc aminte despre fapte mărețe din istoria poporului român. Ca să ajungi la ghetoul din str. Peneș Curcanu, de la stația de metrou Mihai Bravu, trebuie să treci prin strada Vitejilor. Dar dincolo de mărețele fapte ale trecutului, se află crunta realitate a prezentului: două barăci din carton, cunoscute sub numele de ghetou, în care trăiesc nouă familii. Barăcile au pereții din carton și structura de rezistență, dacă se mai poate numi așa, din fier. În plus au și etaj.

Toată lumea locuiește la etaj pentru că parterul este complet inundat, iar pereții sunt în totalitate distruși. Practic, locuințe lacustre, pentru că în afară de apă, cele două edificii sunt năpădite de stuf. S-a format o imensă baltă, în mijlocul căreia locuiesc oameni. Locatarii nu au decât o singură legătură cu lumea înconjurătoare - un șir de bolovani, care sunt un fel de pod între barăci și malul bălții. Broaștele, șobolanii și gândacii

se plimbă în voie prin zonă și n-ar fi exclus să vedem în curând și niscăi-vă păsări călătoare, pentru că locul a început să semene cu o deltă în miniatură! Dacă locatarii din cele două barăci ar avea lumină, apă caldă, apă

rece, gaze și căldură - iarna, modul de a locui aici ar putea căpăta un aer de romantism, specific perioadei de tranziție. Dar cum nu există nici cea mai vagă urmă de confort, situația devine tragică. Baraca 1 și baraca 2 - așa sunt numerotate, deși e greu de spus care e 1 și care e 2 - au fiecare câte 40 de garsoniere. În ultima perioadă s-au mai pripășit aici și patru familii de țigani, care stau toate într-o singură cameră, într-o mizerie

cruntă. Se ceartă între ei, fac scandal, dar se înțeleg bine cu cele nouă familii de români.

Chiar și de la săraci se fură

Marea problemă rămân însă infractorii. Ei au spart până acum mai multe așa-zise locuințe, în timp ce stăpânii erau plecați. Au furat televizoare, îmbrăcăminte,

alte bunuri. De la familia Munteanu au furat un casetofon. Niculina Munteanu spune că a reclamat la poliție, dar au luat-o de nebună și până la urmă s-a ales cu paguba. În general, lumea din zonă crede că locuitorii

barăcilor nu sunt în toate mințile. Pentru că de ani de zile locuiesc în condiții mizerabile!

Motivul pentru care locuiesc aici e clar - n-au unde locui în altă parte, în București. Majoritatea locatarilor sunt din provincie. I-am întrebat de ce nu se întorc de unde au venit. Dincolo de răspunsurile lor, mai mult sau mai puțin la obiect, se conturează o idee: le este rușine de lumea din satul, comuna sau orașul de baștină, să se întoarcă acum,

după atâția ani, recunoscând că n-au realizat mare lucru la București. După ce ani de zile, în perioada comunistă, s-a dus o campanie intensă pentru depopularea satelor și mutarea la oraș, unde se spunea că sunt condiții de viață mai bune, azi, unii oameni au ajuns la

ani. Se numește Deuchea Maria și e de loc din orașul Roman. A venit la București după ce terminase zece ani de școală. În prezent e divorțată și are un copil de cinci ani. Nici nu se gândește să plece din București, pentru că: „Nu are rost să mă întorc de unde am plecat!” Deși la Roman are rude care ar putea s-o

O femeie de 25 de ani se gândește să-și dea foc, pentru că, spune ea, nu mai are nici o speranță în viață și pentru că s-a săturat de mizeria cruntă în care trăiește de șase

ajute, Deuchea Maria lucrează ca muncitor necalificat la o fabrică de pâine, cu un salariu de 100.000 de lei și locuiește în ghetoul din strada Peneș Curcanu nr. 22-24.

sapă de lemn și trăiesc în barăci din carton. Au fost mințiți, spunându-li-se că în Capitală e raiul pe pământ!

Cine e de vină? Presa!

Un lucru e bun, dacă se poate spune așa, pentru locatarii barăcilor - ei nu

sectorului 3 se va face vinovată de dezastru. Copilul Mariei a rămas la t după divorț, pentru că „eu n-am cor să țin un copil aici, în mizeria asta

Din cauza aceleiași mizerii, Nicu Munteanu a pierdut un copil de trei dar mai are încă patru. Fr Munteanu ocupă două „garsoni-

Loc de joacă pentru copiii de la barăci.

Când ieși din locuință e musai să traversezi baltă sărind din piatră în piatră.

plătesc nimic pentru spațiul pe care îl ocupă. Practic, cele două clădiri nu aparțin nimănui. Au fost ale metroului, cât timp metrul a fost în construcție. Atunci în barăci locuiau constructorii. Ar trebui să aparțină Primăriei sectorului 3 pe al cărei teritoriu se află, dar ce să facă Primăria cu două construcții care stau să se prăbușească?!

Revenind la Deuchea Maria, ea are de gând să doarmă în Gara de Nord sau în canal, după ce barăcile se vor prăbuși. Ce bine ar fi dacă lumea ar putea anticipa prăbușirea! Altfel Primăria

pentru a avea mai mult loc de dorm. Nici măcar un pat nu încapă în cameră, care are suprafața de metri. În aceeași încăpere se mai baia și bucătăria.

DAN GHEORGHI

Fotografii de ELENA GHERA

Patru familii de țigani locuiesc într-o cameră de 4/4 mp.

c în România!

La spitalul „Dr. N. Gh. Lupu”, prof. dr. Andrei Firică realizează protezarea genunchiului cu tehnici americane

DI prof. dr. Andrei Firică este unul dintre cei mai mari ortopezi din România, soluțiile sale chirurgicale, profund originale, salvând mii de pacienți la handicapare pe viață. Mai bine de douăzeci de ani, numele dlui dr. Andrei Firică s-a legat de destinul Spitalului de Urgență unde, fără exagerare, a făcut... minuni. După Revoluție, invidia „colegială”

l-a silit să se retragă în orașul Cluj, activând, cu același succes și aceeași specifică dăruire, ca și cadru didactic la Universitatea din localitate. A fost, o scurtă perioadă, și director al Direcției Sanitare a municipiului București, dar a realizat că nu este „făcut” pentru activități administrative.

În urmă cu doi ani, a fost numit șeful secției de ortopedie din spitalul „Dr. N. Gh. Lupu”. De atunci, lucrurile au luat o turnură... revoluționară. Ce a făcut domnia sa, acolo, este evident: o secție complet modernizată, dotată cu cea mai nouă aparatură și... garnisită cu chirurghi de mare valoare. Despre toate acestea ne vorbește chiar dl prof. dr. Andrei Firică.

„Toate aceste schimbări nu ar fi fost posibile fără sprijinul constant, extrem de eficient, al dlui prof. dr. A. Ștefănescu, șeful clinicii de neurologie, directorul spitalului, care, practic, nu mi-a refuzat nimic. Consolidarea clădirii, aproape prăbușită la cutremurul din 1977, s-a transformat, în final, într-o modernizare, accentul punându-se, acum, nu pe creșterea numărului de paturi ci, ca în orice secție de chirurgie, pe sporirea numărului de săli de operație. Meritul meu este că am reușit să conving factorii decizionali că acesta este unicul lucru care trebuie făcut, urgent și la perfecție. Deci, la 95 de paturi există șase săli de operație. Efortul financiar a fost suportat, în proporție de peste 60 la sută, de firma Locato și au mai fost și alți donatori.”

- Am înțeles, stând de vorbă cu pacienții, că, acum, aplicați tehnici chirurgicale ultramoderne. Cum a fost posibil?

- Norocul a fost că am reușit să stabilesc o punte de legătură, foarte eficientă, cu niște eminente specialiști americani, membri ai Fundației de ajutor medical româno-americane, pe care eu am înființat-o, aici. De fapt, fac o paranteză, această fundație a luat naștere în S.U.A., imediat după Revoluție, când, „însălmântați” de ceea ce au văzut la televiziune, doi oameni de suflet, celebrul oftalmolog dr. Steven Wenstock și omul de afaceri Sam Bynes, s-au hotărât să ajute România. Prin această fundație, am reușit să aduc cel puțin zece echipe medicale americane, de specialități diferite: chirurgie generală, oftalmologie, ortopedie, neurologie, chirurgie cardio-vasculară, stomatologie etc. Contactul cu acești specialiști ne-a fost foarte util din punct de vedere profesional.

- Concret, cum au ajutat secția de ortopedie?

- Noi rămăseserăm foarte în urmă, datorită costurilor mari implicate, cu chirurgia de protezare a articulațiilor distruse prin accidente sau din cauza unor boli. Alt domeniu care ne-a interesat a fost chirurgia artroscopică, adică

modalitățile de tratare a unor leziuni fără deschiderea acestora. Echipele au făcut demonstrații chirurgicale, am lucrat împreună, după care ne-au lăsat o aparatură și un instrumentar de foarte mare valoare. Noi am fost capabili să preluăm din mers aceste tehnici. Ulterior, statul român, evaluând rezultatele și realizând importanța lor, a investit masiv, permițând dezvoltarea domeniului.

- Dați-ne, vă rugăm, exemple concrete de vindecări care, altfel, nu ar fi fost posibile.

- Acum reușim, de exemplu, să implementăm proteze de genunchi. În șase luni, am efectuat 20 astfel de operații. O proteză de genunchi costă, acum, 5 milioane de lei. Pacienții nu plătesc nimic! Cu un singur om, numai pentru aplicarea ambelor proteze, se cheltuie 8-12 milioane. Ortopedia tinde să devină, din păcate, una din cele mai scumpe ramuri chirurgicale. Și în protezarea șoldului s-au făcut progrese, deși se practica, aici, de circa 20 de ani. Era doar un unic model... Acum, le facem cu totul altfel, adaptate nevoilor firești ale bolnavilor. În chirurgia artroscopică suntem, încă, începători, dar domeniul ne atrage foarte mult, nu numai pentru că ne dezvoltă reflexe cu totul noi ci, mai ales, pentru că implică o recuperare funcțională extrem de scurtă: după operație, omul poate pleca pe propriile picioare.

- Cum v-ați selectat echipa?

- Toți medicii lucrau aici când am luat conducerea secției și sunt, fără excepție, exponenții excelenței școli create de prof. dr. Baltazar. Toți doresc să se perfecționeze, studiază mereu, vor să învețe. „Secretul” meu este simplu: o mână de fier într-o mânășă de catifea.

- Vă dorim succes!

BRÎNDUȘA NICOLAE ■
MARIA ANTONESCU ■

Boala secolului viitor

Boala Alzheimer, fără cauze cunoscute și imposibil de tratat, afectează 10 milioane de europeni

mentalitățile pe care trebuie să le fim se află și aceea privind unele boli care, dincolo de cercul medical specializat, se evită să se vorbească, fiind conștiente... rușinoase. Boala despre care vom adușă în actualitate, din când în când de îmbolnăvirea vreunei personalități, este, încă, înconjurată de tăcere, de mister și chiar de o anumită pudoare medicală, în fapt, răspândirea cunoștințelor despre respectivelor ei manifestări.

vorba despre boala Alzheimer. În spulbera misterul ce o înconjoară dl Constantin Bogdan, medic primar neurolog, directorul Spitalului de Geriatrie din Cronice „Berceni”.

trebuie să se înțeleagă că boala, în sine, nu este altceva decât o alternativă stăruie. Îmbolnăvirile, bolile nu pot fi tratate în decențe și indecete, nobile sau de care nici nu merită să se vorbească. Sunt conștinți că a sosit momentul să se vorbească și despre bolile mentale, gândindu-se la rezerve și pudoare.

speță, boala Alzheimer a fost, pentru prima dată, de către neurologul german Alois Alzheimer, în articol intitulat: „O stranie boală a creierului”, fiind semnalată încă în literatură. Este o boală severă și, în stadiul actual al cunoștințelor, fără tratament eficient.”

Cea mai severă formă de demență duce la dependență totală

Boala face parte din categoria demențelor, fiind cea mai frecventă formă

de demență. Este numită și patologia inteligenței, căci afectează facultățile mentale. Simptomatologia bolii include: pierderea memoriei, tulburări de vorbire, de motricitate, confuzie mentală, incontinență sfinteriană. În stadiile avansate duce la invaliditate totală, la dependență totală, reprezentând, pentru familie, o povară insuportabilă. De aceea, este considerată, în același timp, flagel medical, flagel social și flagel familial.

I se mai spune și boală democratică fiindcă atinge persoanele, indiferent de rasă, profesie, sex, nivel socio-economic, grad de instruire. A fost numită și boală familială fiindcă, deși afectează unul dintre membrii familiei, efectele ei sunt resimțite de toți ceilalți.

Îmbătrânirea demografică va aduce, în viitorul apropiat, în întreaga lume, creșteri importante ale incidenței bolii. În țările civilizate este considerată o problemă de sănătate publică majoră, mult timp neglijată, dar, acum, cu perspective îngrijorătoare. Epidemia silențioasă, ciuma neagră a secolului al XX-lea, boala nr. 1 a anului 2000, va deveni, curând, cea mai mare cauză de morbiditate, invaliditate și mortalitate, „detronând” cancerul, bolile vasculare și accidentele rutiere.”

Factorii de răspundere autohtoni trebuie să depășească imobilismul lipsei de informare

„Ce ar fi de făcut? Multe, căci, deocamdată, nu se face nimic, în România. În primul rând, o mai largă difuzare a cunoștințelor despre boala Alzheimer, demers în care se înscriu și rândurile de față. Apoi, efectuarea de studii spre a-i cunoaște dimensiunile, căci elaborarea unei strategii de prevenire, asistență, îngrijire, măsuri de protecție etc. nu se poate face

În România, nu există statistici în domeniu

Deși există numeroase teorii, boala nu are, în prezent, o cauză cunoscută. Numărul de îmbolnăviri este în creștere și, deși atinge predominant persoanele în vârstă, se constată, acum, creșterea incidenței și la adulți și chiar și la tineri.

„Obșnuit, boala se instalează după vârsta de 65 de ani, dar nu mai sunt așa de rare cazurile când ea debutează la 40. Este considerată a patra cauză de deces la populația vârstnică, deși diagnosticul se pune rar. Ea afectează 5 la sută din populația de peste 65 de ani și 20 la sută din populația de peste 85 de ani. Există, în prezent, 10 milioane de suferinți numai în Europa, dintre care o jumătate de milion în Franța, și 4 milioane în S.U.A. Organizația Mondială a Sănătății estimează că 10-15 la sută dintre persoanele vârstnice suferă de o slăbiciune intelectuală, 60-70 la sută fiind, de fapt, boli Alzheimer. În România, nu există, până acum, evaluări statistice asupra dimensiunilor acestei îmbolnăviri. Chiar dacă s-ar face acum, ele nu ar include totalitatea cazurilor, fiindcă foarte multe rămân nediagnosticate”.

Dr. Constantin Bogdan

decât pomind de la realitate. Descoperirea precoce a îmbolnăvirii, de la primele semne, pentru a se permite instituirea, din timp, a unor măsuri igienice de prevenire a unor complicații, pentru pregătirea familiei, pentru eventuala găsire a unei soluții de plasament instituțional. Crearea de instituții adaptate pentru asistență și îngrijire pe termen lung, cămine-spital, centre de zi și, mai ales, servicii de îngrijire la domiciliu, locuințe protejate. Și multe, multe altele care, acum, par imposibil de abordat: dezvoltarea cercetării, reforma sistemului de îngrijire, cu accent pe nursing instituțional și comunitar, formarea personalului de îngrijire adaptată, susținerea familiilor care au în sarcină astfel de bolnavi, încurajarea dezvoltării asociațiilor, antrenarea bisericii, voluntariatul. Până atunci...”

Până atunci, dle doctor, să sperăm că cei care au urechi de auzit, să audă și altceva decât raportările fanteziste despre victoriile multe-multe ale reformei sanitare în România.

BRÎNDUȘA NICOLAE ■

Asimilarea minorităților în Ungaria

Publicăm mai jos fragmente din articolul „Și minoritățile din Ungaria?”, apărut recent, sub semnătura istoricului maghiar Urošević Danilo, în ziarul budapestan „Magyar Hírlap”.

● În opinia publică există o imagine idealizată cu privire la situația minorităților din Ungaria. Referitor la acest subiect, mass-media dezinformează atât opinia publică din țară, cât și pe cea mondială. Am ajuns atât de departe cu asimilarea „civilizată”, încât este îndoielnic că vom mai găsi o modalitate de a opri acest proces. În Ungaria, familiile aparținând minorităților sunt constrânse să aleagă: ori țin la limba lor maternă și își asumă dezavantajele, conflictele pe care le implică această alegere, ori își înscriu copiii la cea mai apropiată școală, indiferent în ce limbă se predă acolo. Acest lucru înseamnă însă maghiarizare rapidă.

● Atâta vreme cât în Ungaria singura posibilitate de dezvoltare pentru minorități este asimilarea totală, nici în țările vecine nu se va schimba nimic.

● Cele mai grave consecințe ale politicii ungurești care se ambiționează să asimileze minoritățile naționale și etnice pot fi întâlnite în învățământul în limba maternă. Conducătorii politici ai Ungariei știu bine că învățământul în propria limbă este mijlocul cel mai important de menținere a limbii și este garanția educării intelectualității. Ei știu bine că pe termen lung fără intelectualitate nu există minoritate, inexistența intelectualității este urmată de asimilarea rapidă.

● Acolo (în Ungaria n.n.) unde asimilarea minorităților a ajuns atât de departe, unde nu există nici o școală cu limba de predare a naționalităților, unde limba maternă este predată (ca limbă străină n.n.) cu rezultate mai proaste decât limba rusă (s.n.), nu se poate vorbi de exercitarea reală a drepturilor minorităților.

● În Ungaria nu există un adevărat învățământ pentru naționalități (s.n.). În mai mult de jumătate din localitățile locuite de naționalități nu există nici o formă de învățământ pentru naționalități. În cele declarate pentru naționalități, copiii învață limba maternă ca limbă străină și toate celelalte materii în limba maghiară.

● În prezent, așa-numitul învățământ pentru naționalități nu este altceva decât continuarea asimilării pe care schimbarea regimului n-a putut nici măcar să o încetinească, ba, mai degrabă, a accelerat-o. Din păcate, Uniunile naționalităților au fost, conform obiceiului lor, nehotărâte. Mai mult, au crezut promisiunile, au așteptat minunea, dar de cele mai multe ori au fost ocupate cu treburile lor. Țările-mamă – cu excepția Germaniei și Sloveniei – n-au oferit ajutor, abandonându-i pe sârbii, croații, românii, slovaci care trăiesc în Ungaria. Și, culmea, relațiile Budapestei sunt cele mai încordate tocmai cu aceste țări.

● Fondul de carte al bibliotecilor minorităților a fost aproape lichidat. Or, învățământul pentru naționalități este absolut inimaginabil fără o bază corespunzătoare de bibliotecă.

● În nenumărate locuri, în numeroase instituții, se desfășoară așa-numitele cercetări cu privire la naționalități, care însă au loc fără naționalități, și nu în interesul acestora, ci de multe ori împotriva lor. Această practică nu face decât să diminueze puținii bani destinați minorităților și totodată să-i folosească pentru camuflarea situației reale.

ION D. GOIA ■

De necrezut

Partidul Muncitoresc din Kurdistan (PKK) în România!

Kurzii sunt unul dintre cele mai chinute popoare din lume. În primul rând, nu au propriul lor stat, teritoriul Kurdistanului fiind împărțit între Turcia, Irak, Iran și Siria. Sunt un popor musulman, de 20 de milioane, cu o diasporă foarte mare, răspândită prin toată Europa și America. Populația kurdă a fost folosită drept cobai pentru armele chimice ale lui Saddam Hussein și a avut de suferit în urma numeroaselor campanii întreprinse de armata turcă împotriva gherilei kurde care luptă pentru independență. Acțiunilor armatei turce le-a răspuns prin atacuri teroriste asupra obiectivelor turcești din toată Europa. Partidul Muncitoresc din Kurdistan (P.K.K.), mișcare politică de orientare marxistă.

Din nou afișe

Săptămâna trecută, în câteva locuri din București au apărut niște afișe care ne-au atras atenția. Scrise în limba kurdă, ele conțineau totuși o

Fata revoluționar - militantă

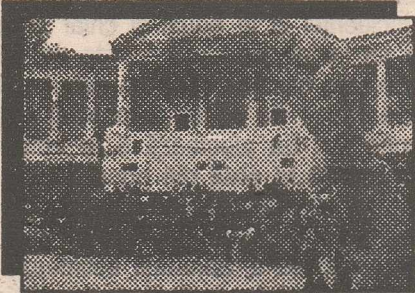
dată (13 august, ora 18) și o adresă (Arenale Romane). Am fost să vedem ce se întâmplă.

Odată ajunși în Parcul Libertății, am văzut mulți polițiști și jandarmi, unii dintre ei aranjați discret printre copaci. Lângă Arenale Romane, în ARO-uri, se odihneau niște băieți cu „ciorapi” pe față, probabil antiteroriști. La intrare, după ce am stat la o coadă formată din kurzi și romi autohtoni (care văzând că se adună lumea și-au zis „hai și noi!”), am fost căutați de bombe de către doi kurzi tineri cu brasarde colorate în verde, portocaliu și roșu.

O militantă cu ochelari și un ritual ciudat

Am intrat în Arenale Romane, unde am aflat motivul adunării: pe 15 august se împlinesc 11 ani de la declanșarea revoltei armate în Kurdistanul turcesc.

Se cântă Imnul Kurdistanului

O fată cu ochelari, cu atitudine revoluționar-militantă și cu o voce dură, spune ceva pe limba lor. În jurul ei, pe scenă și pe stâlpii de susținere ai Arenelor Romane erau deslășurate

steaguri mari, roșii, având în mijloc o steluță tot roșie pe fond galben. O traducătoare ne invită să ținem un moment de reculegere pentru kurzii uciși. Momentul este chiar impresionant. Apar doi bărbați, unul cu o tobă, altul cu un fel de clarinet și încep să cânte imnul kurzilor. Toți bărbații prezenți salută în stilul pionierilor, cu brațul drept ridicat și pumnul strâns. Mai toți se uită deasupra scenei, unde se aflau portretele unor martiri și cele ale liderilor P.K.K. Unul din portretele era înconjurat de flori. Pe o pancartă mare seria Bijî Serok Apo.

Bijî Serok Apo

După imn, clarinetul și toba încep să sune mai săltăreț. Aproape toți cei 200 de kurzi adunați se pun pe un dans popular, un fel de horă cu pași complicați și figuri. Din timp în timp, se opresc și strigă „Bijî Serok Apo”. Militanta cu ochelari apare din nou pe scenă, după o jumătate de oră de dans general și spune ceva tot pe limba lor. Traducătoarea ne spune că este vorba de un omagiu adus comandantului suprem Serok Apo. Aflăm, în sfârșit, că „Bijî Serok Apo” înseamnă „Trăiască Serok Apo”. Rând pe rând, vin pe scenă copii care recită poezii în care se-aude și numele comandantului suprem. Apar actori care interpretează niște scheciuri împotriva armatei turce. Fata cu ochelari apare din nou și ține un discurs împotriva „Turciei fasciste”.

Pe la jumătatea spectacolului, ne hotărâm să ne recomandăm ca jurnaliști și să cerem lămuriri.

Mazlum și lămuririle sale nelămuritoare

Un om de

ordine ne

aduce un

kurd vorbitor

de română și

el cu

brasardă. Se

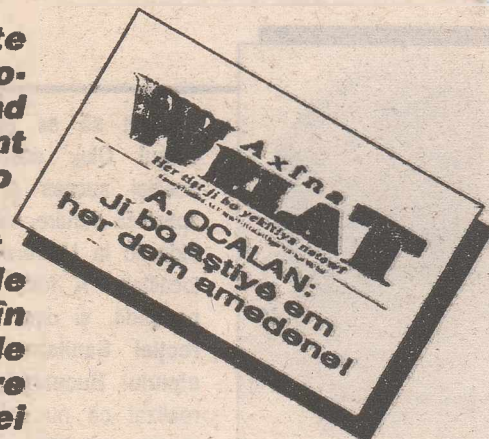
recomandă

doar pe numele mic: Mazlum. Evită să

De nu se știe unde, apare Mircea Dinescu, însoțit de soție și fată. Se bucură că ne vede și ne spune: „Dom’le, io am o afinitate pentru popoarele ăstea - împrăștiate”.

muzică, că numa’ te controlează la țate și intri”.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

răspundă la întrebările noastre despre organizarea P.K.K. în România, în schimb aflăm ceva nou: că P.K.K. „nu are nici un amestec” și că manifestarea e organizată de Fundația Oamenilor de Știință Orientală. Nici despre misterioasa fundație nu putem afla prea multe.

P.K.K. și-a făcut simțită pentru prima oară existența în România anul trecut (revista noastră a relatat acest fapt), când în tot Bucureștiul apăruseră afișe care îndemneau la boicotarea turismului turcesc. Acum, pe 13 august, a fost inițiată prima acțiune publică la care au participat membri și simpatizanți ai P.K.K. din țara noastră. Noi am fost martori. Mai trebuie să menționăm că, în afară de P.K.K., mai există și alte mișcări politice kurde, de dreapta sau de stânga, cu care acesta intră în conflicte deseori violente.

Mazlum e fericit că românii îi pot cunoaște pe kurzi. Spunându-i că, după noi, e clar o adunare a simpatizanților P.K.K., el încearcă să ne spună că Serok Apo și A b d u l a h

Ocalan, lideri ai P.K.K., sunt în același timp și lideri ai kurzilor. Tot Mazlum ne zice că în București sunt 4.000 de kurzi, majoritatea oameni de afaceri și studenți. După explicații, ne despărțim în relații cordiale. Ne e împărțit ziarul P.K.K., Axina Welat, care costă 3.000

Serok Apo, comandantul suprem al kurzilor

de ruble și e tipărit la Moscova într-un tiraj de 5.000 de exemplare.

Începe iar muzica orientală. Apar și niște vânzătoare de semințe autohtone. Niște țigănci grase, prinzând curaj, coboară să dea și ele din buric. La un moment dat, toți se opresc și îi aplaudă pe un kurd mai în vârstă, îmbrăcat în costum. Fiindcă riscăm să nu mai prindem metroul, plecăm, lăsându-i pe kurzi să dănțuiască. Pe o alee apropiată, auzim o semintăreasă spunându-i alteia: „Fă, du-te și tu la

Marcel Iureș face concurență castelanilor de la Bran

Recent s-au încheiat în Anglia filmările la „Misiune imposibilă”, ultimul

ma producție în care Tom Cruise este protagonist. În acest film joacă și Ion Caramitru și Marcel Iureș. Întorși de la filmări, actorii români s-au apucat de teatru. Ion Caramitru joacă în noua formulă a Trupeii pe butoaie, acum producție a UNITER. Marcel Iureș vrea cu orice preț să demonstreze că un actor bun poate să trăiască fără să fie angajat la stat, și repetă la Cluj cu Mihai Măniuțiu pentru „Omor în catedrală”.

Marcel Iureș este un om norocos. Trăiește mai ales din banii câștigați de la filmările din Anglia. Are un

impresar bun - același cu al lui Ion Caramitru - și englezii îl plac din ce în ce mai mult. A spart piața în timpul turneului cu **Richard III**, celebrul spectacol montat la Odeon.

De la ultimele filmări Marcel Iureș s-a întors cu câteva sute de mii de dolari. Primul său gând a fost să-și construiască o casă. Nu în București, ci la Bran. Deja lumea spune cu admirație fabuloasă: Marcel Iureș își construiește la Bran o casă mare cât castelul Bran!

REMUS ANDREI ION ■

O carte celebră ratată de traducător

□ Dezacorduri, greșeli de exprimare, frazare greoaie

Recent, Editura Meridiane a lansat o carte celebră a lui Jean-Marie Domenach: „Întoarcerea tragicului”. Volumul a apărut în 1967 la Seul, și de atunci „Le retour du tragique” a fost citată de toți filozofii, teatrologii și filologii care au studiat problema tragicului. Studiul lui Domenach este și astăzi esențial.

Traducerea de la Meridiane este prefată de un eseu scris de George Banu în 1969. Acum George Banu este profesor la Sorbona, președinte al Asociației Internaționale a Criticilor de Teatru și unul dintre cei mai respectați teatrologi contemporani. Cartea lui Domenach este fișată și în bibliografia „Tragicului” lui Gabriel Liiceanu: „O cercetare a tragicului în perspectiva metamorfozelor sale; tragicul ca «suită de etape ale aceleiași aventuri»... Reușita cărții: acreditarea eseistică a ideii că eterogeneza tragicului nu obligă la o vârstă veșnic estetică a acestui concept”.

Traducerea „Întoarcerii tragicului” era deci foarte necesară. Varianta de la Meridiane este semnată de Alexandru Băciu, cunoscut și ca traducător al pieselor lui Arrabal publicate în România. Traducerea este total nereușită, în condiții normale, de nepublicat. Dar aflăm că redactor este Ludmila Patlanjoglu, ceea ce explică multe. Dar oare cum o fi fost dat bunul de tipar? A mai citit cineva din redacție traducerea înaintea

tipografilor?

Cartea nu poate fi lecturată decât cu sadism, aproape fiecare pagină te convinge că citești un text imposibil. „Este tragic fiindcă sângele cheamă sângele și ucigașul trebuia să aibă această moarte, în afara justiției legale al cărui mecanism părea să fie crima sa”, pag. 29. „Tragicul este așadar alibiul solemn al pasiunii, iar fatalitatea denumirea dată acordului rușinoasă ce se stabilește, la pasionat, între libertatea și sclavia sa, o cauzalitate ascunsă - în cer sau sub pământ - la care se transferă responsabilitatea vraiei sale, a delirului ei și a catastrofei care-i este deznodământul probabil”, pag. 41.

„Tragedia ne apropie mai mult de enigma primordială a ființei de unde se scurge pe pante contrarii, ceea ce numim adevăruri, aceste dualisme care făuresc de obicei vorbele moarte”, pag. 61. „Nici un marxist nu dă și nu va da vreodată explicații valabile despre Stalin: o explicație marxistă ar pune în discuție structura U.R.S.S.-ului și, în plus, ar fi falsă, căci Stalin nu exprima o clasă - fie ea nouă - și nu se observă unde s-o inserezi în raportul forțelor de producție”, pag. 137. „Istoria a continuat să ne ajungă din urmă prin segmente exploatare ce sunt cu neputință să le reunim într-o semnificație globală”, pag. 279.

În aceste condiții cartea lui Domenach are nevoie de o nouă traducere.

75 de milioane de lei pentru folclorul în vacanță

În toate centrele de profil din județul Suceava au avut loc săptămâna trecută manifestări comemorative, serbări câmpenești, spectacole și întreceri sportive, consacrate minerilor. Între acestea se numără și șase spectacole folclorice gratuite, la care au participat mari personalități ale genului. Spectacolele s-au desfășurat în cadrul

programului „Vacanțe muzicale”, pentru care Ministerul Culturii a alocat 75 de milioane lei. Din această sumă, pentru plata respectivelor manifestări s-au cheltuit 58.783.500 lei, în timp ce bugetul pe 1995 al Inspectoratului Județean pentru Cultură Suceava n-a atins nici măcar suma de 50 milioane lei (AMP)

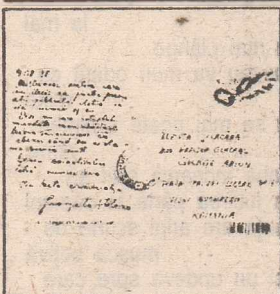
Vedete, așa cum merită

Actorii învață în tabără mai mult decât la școală

În timp ce la Costinești celebra Gală a Tânărului Actor se zbătea să existe fără studenții celor mai bune școli de teatru din țară, la Centrul de Cultură Arcuș de lângă Sfântu Gheorghe a avut loc timp de două săptămâni, până pe 14 august, Tabăra internațională de creație teatrală pentru studenții școlilor de teatru. Inițiată de dramaturgul Radu Macrinici, directorul teatrului Andrei Mureșanu din Sfântu Gheorghe, tabăra nu are scop competițional, nu se dau premii, nu trebuie să rezulte nici un spectacol final. Studenții vin la Arcuș pentru antrenament, pentru a repeta două săptămâni într-un spațiu neconvențional. Și studenții și profesorii au spus după cele două săptămâni că au învățat mai mult decât într-un semestru la școală.

Centrul de Cultură Arcuș este un fost castel de vânătoare construit de un baron ungar în urmă cu mai bine de un secol, fost muzeu și loc de desfășurare a unor tabere de sculptură în anii '70, fost depozit al Casei Agronomului, pretinsă reședință ceașistă renovată și garnisită ca atare. Castelul este muzeu, sau loc de sejur pentru milionari (închirierea castelului pentru o lună costă, după unele surse, 11.000 dolari). Dar pădurea din jurul lui, livada de mere, lăculețul, au fost spații de joc pentru viitorii actori. În acest an au lucrat la Arcuș studenții clasei Gelu Colceag - ATF București, clasa Covacs Levente - AAT Tg. Mureș, secția maghiară, și un grup de elevi ai școlii Fundației Culturale din Békéscsaba, Ungaria. S-au repetat scene din Shakespeare în pădure, așa cum nu se va întâmpla niciodată pe scenă. Un antrenament unic și foarte folositor pentru șlefuirea tehnicii actoricești. Ar fi normal ca astfel de tabere să se întâmple mai des, iar ministerele culturii și învățământului ar trebui să susțină financiar, în mod coerent, acest program.

REMUS ANDREI ION ■

Mulțumesc acelor care au decis ca printre premii publicității dumneavoastră să mă număr și eu.

Deși nu am așteptat niciodată recunoaștere, trebuie să... recunosc că - atunci când ea există - mă bucură mult.

Doresc colectivului dumneavoastră numai bine.

Cu toată considerația,

Georgeta Stoleriu

Toate artele

M.H.S.

O siglă paleocreștină?

Inițiale înfiorate de mister ale unei societăți secrete?

Nicidecum: M.H.S. e monograma desenată pe cămașa de zale a lui Mircea Horia Simionescu tras recent din „uitare” de editura bucureșteană „Nemira” ce-i retipărește „Ingeniosul bine temperat” și împins acolo unde-i e locul, în glorie.

Cicloidul (4 mari tomuri) e deschis, dacă înțeleg eu bine, de volumul al... doilea „Bibliografia generală” dar, cum singur o spune M.H.S., poate fi citit de oriunde! Începi cu delta spre a da de izvor. Unde poate fi așezată opera prozatorului, în care gen literar, în care firidă de istorie nu prea am habar. Monumentala construcție e, practic, un concentrat de stiluri. Proză curată? Cum să fie ea „curată” când atâtea teribile capcane îți sunt întinse la tot pasul, când „logica” e contrazisă de ferocitate, când nu mai înțelegi nimic din ce „înțelegi”? Nu există formulă de roman ori nuvelă, de la cărțile fundamentale la - scuze - textualiști (pe aceștia M.H.S. îi prefigurează în transplant național și îi și „termină”) pe care autorul să nu o încerce, sânguinos, spre a o trăda peste o filă. Enormul său apetit parodic pune semnul blasfemiei bășcălioase pe delicata lor scoartă și în retortele așa-ziselor proze se svârcolesc vanitățile geniilor tutelari devălmășite cu bravuri jurnaliere, cu toate dulcele teripuri ale scrisului.

Unul, Călinescu zicea că nu citește cărți ci autori (biblioteci). Tot astfel M.H.S. nu scrie literatură ci literatură.

Prozator „clasic”? Modern? El îl pune pe Joyce să scrie „Genoveva din Brabant”, el calchiază „stilul” lui Proust peste cel al tratatelor științifice sau al regulamentelor ostășești.

Magica sa formulă (inventarea unei biblioteci și lenesă descriere a ei) a făcut-o celebră... Borges. Nebrevetându-și la timp mașinaria infernală a lăsat ca umerii argentinianului să se umple de greutatea unui merit Nobel, conservând pentru sine doar bucuria solitară a capodoperei dacă nu recunoscute sigur nerecunoscute.

M.H.S. e un „păgubos”, un Paulescu prădat de merite (insulină!), e un Odobleja devenit pseudonimul lui Norbert Wiener în ale ciberneticii și, între alte tristeți o mai are și pe cea a omului ce nu poate fi continuat. Șef de școală (Târgoviște), această gură rea e fără epigoni. El poate fi parodiat dar numai de către... antici.

Humor? De la Caragiale Bătrânul nu s-a mai răs astfel între coperti de carte.

Poet?

Când ostenește, devine. Dar se sperie și-și deturneză scriitura în eseu.

Mai degrabă pictor e M.H.S.

Sau violoncelist. (Vorba vine, autorul nostru cântă numai pe instrumente neinventate ori ireversibil pierite).

Autorul nostru?

Cum al nostru, când alchimistul plantează în Târgoviște turle giottești? Când se mișcă la Pietroșița, unde aud că are conac de pierzare însoțindu-se de morminte etrusce și ibycuși de la Nil?

Și cum - blestemăția blestemățiilor! - autor (autore ar zice acel minunat Cărtărescu) când în el sunt de auzit atâtea voci?

M.H.S. e cel mai numeros autor român.

Un Antologhion (Creangă), un Niculce valah (și un pic Pico), un păstor de crizanteme (Teodorescu), Turn Babel lacustru (Vasiliu), un om rar.

Un singuratic.

Poate singurul.

GHEORGHE TOMOZEI ■

Cea mai originală scrisoare

Mult stimat Domnule Alex Ștefănescu,

V-am mai atacat, cândva. Mi-a spus o prietenă că mi-ai publicat scrisoarea la „Texte sub lupă”. Nu știu cum de mi-a scăpat fix acel număr! Așa-i norocul meu. Cu straița spartă...

De ce Vă sâcăi iar, răpindu-Vă timpul? D-aia, că toate se plătesc pe lumea asta! În „Flacăra” nr. 10 i-ai spus lui E. Lungeanu că-l preferați pe „ă”. De aici Vi se trage ponosul... Nici n-am cu cine dezbate „cesiunea” prin preajmă, tânără pensionară de la un Liceu de Filologie, fiind...

Iritarea mea a pornit de la un telefon dat unui redactor șef (sau adjunct) de la cotidianul nostru județean „Adevărul de Cluj”. Voiam să-i felicit pentru noul aspect, conținut bogat. Și să-i critic pentru „i” și „sint”. Atâta mi-a fost! Am primit un răspuns arogant și suficient: ei sint absolvenți de Filologie și știu ce fac!!! Răstitul nu convinge... Pe mine m-a întăritat! Au trăit și ei (au plus sau minus 2-3 ani față de mine) slavizarea noastră generală și a Limbii Române, care trebuia să dovedească, și ea, originea noastră slavă și mai au dubii?! Rețineri la „ă, sunt”? De neînțeles...

Ortografia noastră s-a „simplificat” la recomandarea expresă a celor din Est. Mi-amintesc cum căutam, cu lumânarea prin texte, cuvinte de origine slavă! Nu toate mașinile de scris aveau „i”, doar „l”, tov. dactilografe posedau vreo 2-4 primare, așa că au realizat o mascară din „pâine”!! Nici măcar nu semăna a „hleb”!! Li se dădea o mână de ajutor

și „studentilor” de la „Facultatea muncitorească” de doi ani, echivalată cu gimnaziul și liceul burghezo-moșieresc... Care au absolvit apoi Institute și Facultăți, seria „B”, după origine și... posibilități... Au ieșit direct „șefi”! Dacă mai aveau și „Șt. Gheorghiu”, cu prof. dintre ai lor (vezi Dan Marțian, tipic pentru „iepcă”), erau „doctori” în te-miri-ce. Mari activiști, cadre de bază... Studiile în Uniune au pus capac! Încă se aude frecvent „prevedere” în loc de „prevedere” (după model rusesc!).

Sper să fiu iertată pentru intruziunea mea într-ale ortografiei... Eu, cu mate-

Desen de Linu

matica.... Reciprocă n-are... Păcat!
Vă mulțumesc pentru răbdare și Vă urez multă sănătate!!!
Cu multă stimă și prețuire,

SANDA RUSU
Cluj-Napoca

Important pentru toți corespondenții

■ Textele dv. trebuie să fie dactilografiate sau, cel puțin, scrise lizibil. Dacă sunteți optimiști, trimiteți-mi și o fotografie și un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscrisele și fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Nu există restricții în ceea ce privește genurile. În afară de poezie, proză, teatru, critică literară etc., puteți să-mi trimiteți și versuri pentru muzică rock, graffiti, texte publicitare, aforisme gen „legile lui Murphy”, scenarii pentru spectacole de cabaret politic etc.

■ Cele mai valoroase texte se publică în cadrul rubricii **Mașina de scris**. Toate textele publicate în cadrul acestei rubrici candidează

automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă anual, la 1 noiembrie.

■ Tot dintre corespondenții rubricii **Mașina de scris**, un juriu (format din... mine, Alex Ștefănescu) îi desemnează pe autorii cărora li se asigură publicarea unei cărți. Numele lor este anunțat la fiecare 1 martie.

■ Plicurile dv. trebuie trimise la următoarea adresă: Alex Ștefănescu, la redacția revistei **Flacăra**, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 București.

■ Nu mă căutați la telefon sau la redacție. Bazați-vă pe faptul că citesc atent toate scrisorile dv. în ordinea sosirii lor.

Ieșirea din anonim: Cristinel Nedea

Cristinel Nedea este student la o facultate din Cluj, deși s-a născut la Botoșani (la 10 februarie 1973). Versurile sale au valoarea unui document existențial. Seamănă cu o electrocardiogramă și ne creează emoții ori de câte ori zig-zag-ul își pierde amplitudinea.

Kilometrul zero

totu-i vânare de vânt
doar vânare de vânt
și nici un drum pe care să fugi
și nimeni care să te audă plângând urlând
o noapte pentru unul singur sunt bântuit de fantomele atâtor iubiri
care ar fi putut fi și iubito
dă-mi o zi numai pentru mine și am s-o beau până la cenușă
dar nu
nu se încheie ziua de una singură
dumnezeu va muri odată cu mine și doar iluzia va rămâne să urle să plângă s-o moară și ceilalți de obicei nu-i nici o ușă prin care să fugi
și nimeni care să te audă plângând urlând
de unul singur și atâtea nopți născând neștiute ghemuite între acele ceasurilor de buzunar născând fantome deja sleite de mersul în cerc

încerc să scuipl lumina
care-mi macină măruntaiele dăruite putreziciunii încă din ziua zero
scuipl lumina afară și horcăi și crăp
și nici o fereastră pe care să fugi
și nimeni care să te audă plângând urlând
suflete hai să fugim și ia-mă de mână
hai să fugim ca doi îndrăgostiți copii și tâmpiți poate reușim să ne scăpăm pielea prin gaura cheli
hai suflete îmbracă-te cu hainele mele de duminică
e duminica morților și oasele tale scrâșnesc
și nici un ochi în care să fugi și nimeni care să te audă plângând urlând
dumnezeu va muri odată cu mine
ca să putem vorbi în liniște dar iluzia va rămâne s-o pieptene și ceilalți cu ochii adormiți
și tăcerea apasă între coarnele visului
hai suflete să mâncăm banane
nicăieri
nici un loc spre care să fugi și nimeni care să te audă

plângând urlând
și cine e mai mort decât voi când doar eu sunt viu
de obicei se întâmplă să plâng pe dinăuntru până dau pe dinafară
și atunci scuipl lumina murdară și putredă de atâta urlet sugrumat lumea nu e decât murdăria pe care o vomit
uite cum în coada orașului se adună roiri de muște flămânde și cu aripi iar îngerii schilozi se bălbaie în altare
și nici un loc spre care să fugi
și nimeni care să te audă plângând urlând
m-am născut când nu mai aveam ce face eram prea bătrân și a trebuit dar hai suflete ia-mă în cârcă și scoate-mă la mai
și nu mai plânge dumnezeu va muri odată cu mine
și nu se mai poate schimba nimic
degeaba încearcă sisif să urce iubirea până la oameni speranța are aripi scurte de muscă bețivă
și nici un undeva spre care să fugi

și nimeni care să te audă plângând urlând
într-o lume de scrâșnete și femei umflate cu pompa suflete ia-mă de mână și taci cu mine
hai să facem dragoste ca sinucigașii
hai s-o facem până nu te uit într-un buzunar al memoriei
să te desfrunzească ziua de pe urmă
care a fost o viață trăită din când în când
păiața își sfășie costumul și scuiplă sânge
și cortina nu s-a ridicat niciodată
unde cum cine de ce când doar un singur om viu și acela sunt eu
și nici un undeva spre care să fug
și nimeni care să mă audă plângând urlând
pentru că dumnezeu va muri odată cu mine
ne-am spus cuvinte de iubire la telefon
și doar iluzia va rămâne s-o moară și ceilalți pe de rost
spectacolul trebuie să continue de amorul artei și amorașii atinși de lepră se chircesc în nișele reci

de unde vii de ce să pleci când atât de frumos va ninge curând
peste pata de sânge și scrâșnet care sunt hai suflete să mâncăm banane
și niți un undeva spre care să fugi
și nimeni care să te audă plângând urlând
dar moartea e uitarea surâsului timid
se adună lacrimile în pumn și se beau
se bea până la beție viața până la capăt durerea trebuie iubită
în fiecare zi
și duminica morților își flutură steagurile pe ape mereu mai aproape se duc pașii stingheri
și vremea întoarcerii picură din calendarele goale amar sfârșit al îndoielii și cum altfel
cum altfel mirosul mentolat din cimitire
și nici un undeva spre care să fug
și nimeni care să mă audă plângând urlând
și totu-i vânare de vânt doar vânare de vânt

Proză satirică de Cătălin Mihuleac

În șase luni, Cătălin Mihuleac a scris patruzeci de povestiri. Una dintre ele este *Un mod de acțiune a legii compensației în familie*, remarcabilă prin inteligență și vervă, printr-un pătrunzător spirit de observație exercitat asupra societății românești de azi. Se cunoaște că autorul este ziarist (și nu oriunde, ci la *Evenimentul zilei*).

În prezent, Cătălin Mihuleac locuiește la Iași, de unde își trimite spre capitală și articolele de ziar, și proza. Dar privirea sa ironică supraveghează toată România.

Un mod de acțiune a legii compensației în familie

- Te-ai adâncit în fotoliu, ca și cum ai fi primit în brațe o greutate peste puterile tale și-acum încerci să-ți alegi o expresie potrivită situației. Cere eforturi, întrucât te afli pentru prima dată într-o astfel de situație. Nu din cauza fetei scobești cu lingurița în borcanul de miere, ci ca să câștigi timp și pentru a da de lucru stomacului care, gelos că l-ai neglijat, cârâie întruna.

- Dacă refuz?

- Tatonezi terenul. Nu te-ai sfătui să refuzi. Las copilul și fac un tîmbălău... Cred că-ți este ultimul lucru necesar, în momentul ăsta. Mare om de afaceri, șef de partid și nu un partid oarecare, ci unul după care întoarce lumea capul pe stradă. Vin alegerile, mâine-poimaine, așa că, „Da svidania, Parlament / Tu, Guvern, rămâi cu bine / Mișcați țara mult prea lent”... Ultimul vers caută-l tu.

- Uii că am familie, cum poți fi așa de...

- Ce dulce vorbești, ungi cuvintele cu zahăr vanilat. Ai o impresie greșită despre memoria mea. Desigur, n-am uitat că ai familie și încă una respectabilă. Cred chiar, dacă-mi este permis, că e pentru tine un dezavantaj în plus.

- Știi ce? Hai s-o considerăm o piesă din colecția ta de glume. Uităm tot, încălecăm BMW-ul și trei-patru zile navigăm în șampanie, pe undeva la munte sau la mare, alegi tu locul!

- Ești cam bătăran, domnule magnat, nu-i semn de bună creștere să întrerupi o distinsă domnișoară. Sperasem, credulă ca un cârd de găște, că bronzul ți se trage de la ultraviolete. Acum, însă, te suspectez de o ascendență de-a dreptul țigănească.

- Nu permit nimănui să-mi vorbească așa. Nimănui, pricepi? Ce, sunt fraierul tău?

- Sincer? Ești.

- Și ce-ai spune dacă n-aș recunoaște nimic. Chiar așa, o să neg, ce copil, care copil, nu, domnule, n-a rămas gravidă cu mine, mă faceți să râd, ha, ha, ha. O fi rămas însărcinată, turturica de ea; cu prietenul ei, mucosul ăla de nouăsprezece ani, am pus cumva un an prea mult? Te rog să nu uiți, scumpă domnișoară, că am o multime de prieteni...

- Prietenii tăi nu-s siguri, dușmanii, însă, da. Ia-o ca un sfat, nu conta prea mult pe primii. Fii realist: o să iasă scandal. Iar viitorul tău, atât de roz, acum, se va decolora într-un gri care nu te avantajează. Copilul e al tău, fiindcă eu am vrut să fie al tău. Pe

hârtiuă asta, e rezultatul consultului medical. Privește: „sarcină, luna a treia”. Uitasem să-nțreb: ce-ți dorești, băiat sau fată?

- Scorpie... Am crezut că între noi este ceva curat, sincer. Nu mai poți avea încredere în ni...

- Relație curată, sinceră, nu prea găsești, între o fată de douăzeci de ani, zveltă, inteligentă, tulburătoare (găsești că mă laud puțin?) și un bărbat de cincizeci, șarmant, dar cu un șarm suficient de bojit (hai, nu te supăra, mă privești cu un sfert din retină, faci economie). Ba chiar, nu te supăra, îmi rămâi dator. Te uiți la mine scârbit, ca la o dără de melc.

- Mă îngrețoșezi. Dator, ție? Obraznic, ți-ai fi putut fi tată!

- Regret. Am consolarea că mi-ai fost amant. Opinez, dacă-mi este permis, că nobilul tău laringe nu e cel mai în măsură pentru a fabrica insultele pe care, de altfel, urechile mele refuză să le audă. Am aflat că, în unele cercuri, te fălești că n-ai lăsat nefructificate nici măcar farmecele rudelor de grad inferior, e vorba de femeii, desigur. Da, pisoiule, ca să reiau, îmi ești dator vândut. Am făcut școală cu tine, naivule, te-am călit. Acum ești numai bun pentru Guvern, Parlament, confruntări diplomatice. Dacă stau bine și mă gândesc, chiar țara îmi e nițel îndatorată pentru că, nu-i așa, nu-i puteam încredința hățurile oricui.

- Târfa ticăloasă!

- Nu atât de târfă, pe cât de ticăloasă. Aceleași cuvinte se pot spune și la adresa politiciii, alta căreia îi împarți atenția extraconjugală. Of, nu-mi place deloc cum arăți. Pe toată suprafața buzelor, saliva îți dă în clocot. Un coniac ți-ar face bine. Nu, nu te deranja, se poate, tânăra generație își are obligațiile ei. Ca de obicei, nu? Cu gheață, lămâie și puțin Martini...

- E bun, te pricepi să-l prepari. Să-mi lași rețeta, dacă tot ne despărțim. Adică nu, nu mi-o lăsa, n-am gusturile bătute în cuie, voi găsi o altă compoziție. Of, toate-s vraiste, în mine. Spune, în fond, ce dorești?

- Să stăm hopa la masa tratativelor. Să-ți aprinzi pipa și să negociem. Avortez, dar am prețul meu. Să nu crezi că mi-e ușor. Doar e vorba de fructul iubirii noastre.

- Să stăm hopa la masa tratativelor. Să-ți aprinzi pipa și să negociem. Avortez, dar am prețul meu. Să nu crezi că mi-e ușor. Doar e vorba de fructul iubirii noastre.

- Câtă suferință se citește pe chipul tău...

- Pe deasupra, îți dau și compoziția cocktail-ului. Vezi ce-i aia mărînime?

- Văd, noroc de tine. Zi, repede, cât vrei. Mi se-ntoarce stomacul pe dos de la toată povestea asta.

- Ai stomacul prea sensibil. Față de ce te așteaptă...

- Așa-mi trebuie, dacă mă încurc cu... Și doar am fost avertizat că n-ai scrupule și te dai în vânt după tot ce poartă pantalonii.

- Alte surse te-ar fi putut informa că nu mă dau în iături nici de la purtătoarele de fustă. Două garsoniere, exclus periferia, plus două limuzine. Ce-i cu tine, iar ți-e rău?

- Ai înnebunit? Atâta bănet...

- Mașinile pot fi românești, cred că observi că nu-s mof-turoasă, dar nu se admit vechiturile. Iar o garsonieră poate fi nemobilată.

- Nici hă poate fi vorba, exclus.

- Cursul intensiv de viață nu se include în preț, nu ți-l pun la socoteală. Știi, pentru mine, recompensele pot fi și morale.

- O garsonieră și o mașină nu-s îndeajuns? Chiar eu, cel de azi, am început cu o bișniță modestă în Turcia și Polonia, prin 1990. Nu mă jupui, un automobil și o garsonieră sunt un preț rezonabil.

- Îmi place că ții la preț, progresezi, văzând cu ochii. Cred că vei fi un mare câștig pentru națiune. Regret că trebuie să te dezamăgesc: spre deosebire de gusturile tale, prețul meu este bătut în cuie.

- Ești lacomă.

- Aș zice că puțin practică. Uii că-s o studentă oarecare, că locuiesc într-o mizerie numită abuziv cămin. Familie nu am, cine să se îngrijească de viitorul meu?

- Sunt onorat că m-ai desemnat pe mine. Totuși, două...

- Eram sigură c-o să-ți revină umorul. Am nevoie de două garsoniere, pentru că, deocamdată, un apartament îmi este prea mult. Dar, dacă mă căsătoresc, lucru mai mult ca sigur la calitățile mele, o garsonieră va fi prea puțin. Și-atunci, voi putea schimba cele două garsoniere pe un apartament cu două camere.

- Și autoturismele?

- Fiecare soț, cu mașina lui. Dacă se întâmplă ca alesul să fie șofer începător, îmi poate strica discul de ambreiaj. Și n-am nici un chef să-mi distrug armonia conjugală pentru un nenorocit de disc de ambreiaj.

- Uite ce mă enervează: ce fel de bărbat ieși tu, vine cu mâna goală într-o căsnicie, n-am înțeles, vrea întreținut? Nu-i este, cât de cât, rușine, nesim...

- Iubitule, eu doresc să mă căsătoresc din dragoste, nu din cine știe ce interes meschin. Îi ofer tot confortul, toate facilitățile, contra afecțiunii sale. Drept cine mă iei?

- Te rog să mă ierți. Din vitează...

- Bine, bine, se mai întâmplă.

Ptiu, ia privește pe geam, ce s-a mai pus pe tunete și fulgere, zici că vâzduhul, mănios, improașcă sudalme. Ei, batem palma?

- Ești obosit și nervos. Sunt fiul tău, te simt. Știu că de la bani ți se trage. Așa ești tu, când faci afaceri proaste, prea tare te necăjești. Doar știi că, în ansamblu, întotdeauna câștigi. Nu vreau să te văd trist. Ești bogat, putred, se zice. Banul, ăsta, da, atu.

- Da, mor după atuu. Ce alură de soldat străpuns de lance are dopul, traversat de cârlionț metalic al tirbușonului. Ai desfăcut sticla cu vinul ăsta...

- Minunat, absolut minunat. Îndată ți torn. În schimb, eu am avut o zi excelentă.

- E o compensație. Dacă tatăl pierde într-o parte, fiul câștigă în alta.

- S-a nimerit să fie și ziua mea de naștere, ai uitat, înainte nu uitai. Împlinesc douăzeci de ani.

- Nu știi de ce credeam că ai doar nouăsprezece. Ade-văru-i că mi-am neglijat familia, într-un chip nepermis. Bizni-surile și politica îmi sug tot timpul. Abia acum văd cât suntem de îndepărtați. Ne întâlnim la câte un pahar și asta nu se întâmplă mai des de o dată pe lună. Trec pe-acasă așa rar...

- Nu te îngrijora, are cine uda florile. În schimb, eu te simt apropiat. Cred că și semănăm foarte mult.

- Fizic, îndeosebi. Amândoi purtăm părul lung și ochelari de soare. Unii prieteni cred că așa ai și venit pe lume, la maternitate, cu părul lung și ochelari de soare.

- Eu aș spune că nu doar fizionomic nu diferim. În tot ce fac, tu ești modelul.

- Mă fletezi. Pregătești terenul ca să-mi ceri ceva.

- Da și nu. Nu stă în intențiile mele să-ți stric și mai tare dispoziția. Totuși trebuie să-ți atrag atenția că îmi ești dator... De ce ai tăcut brusc? Am spus ceva ce nu trebuia? Sau n-am spus ceva ce trebuia?

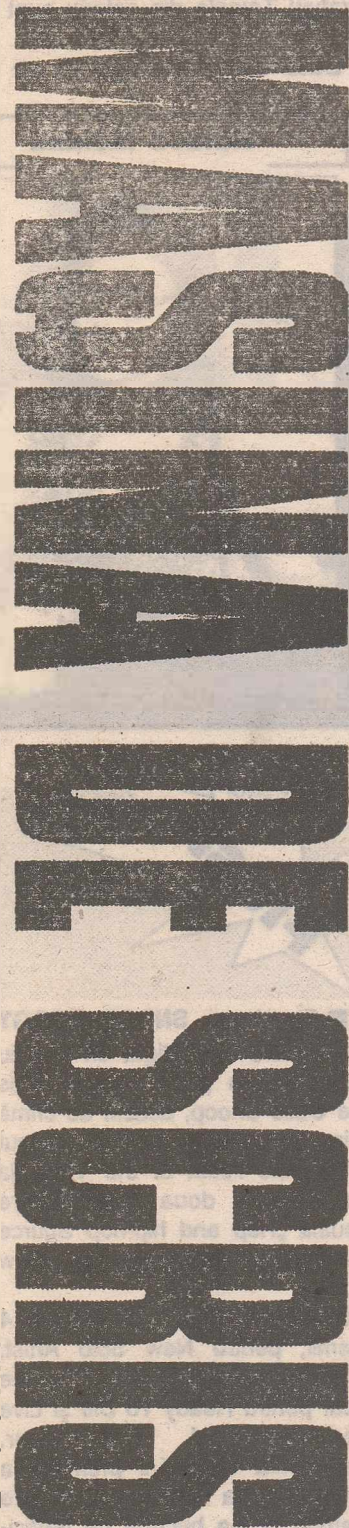
- Nu se poate! Și ție, fiul meu, ți sunt dator? Ah, da, uitasem, cadoul de ziua ta.

- Despre altceva este vorba. Datoria este o excursie în Spania. Mi-ai garantat că, dacă dovedesc că pot face bani, ceva palpabil, nu fleacuri, inima ta de părinte mă va catapulta în orice loc doresc de pe harta lumii. E vorba de mândria ta de tată.

S-auzim palpabilul!

O garsonieră, ce-i drept nemobilată, și o mașină, românească, dar mașină, totuși. Ambele sunt ale mele, obținute prin forțe proprii, ce-i

cu tine, te-ai schimbat la față, de parcă te-ar fi părăsit toate trăsăturile! În loc să fii fericit că unicul tău fiu ți-a demonstrat că se poate descurca și fără ajutorul tău...

Pagini realizate de
Alex Ștefănescu

Acasă la cel mai audiat post de radio

Raluca Moianu este redactorul-șef al postului de Radio „Contact”. Ne spune că: „Pentru un om de radio este mai rău să i se facă observație, decât a greșit, decât să i se taie din salariu și asta pentru că oamenii de radio sunt foarte orgolioși. Fiecare ține la imaginea lui, dar și a radioului. Dar ca să-l dai unui om o penalizare, trebuie ca greșeala să fi fost foarte mare. Penalizările la noi nu se dau gratuit! Tăierile din salariu sunt foarte rare”.

Dacă cineva dorește să se anga-

Raluca Moianu

jeze la Radio Contact, trebuie să aibă voce radiofonică, de preferat studii superioare și să treacă de un interviu foarte dur, cu întrebări de cultură generală, dar și cu specific de radio. Raluca e categorică: „Acum cerem o minimă experiență în jurnalism, pentru că sunt deja cinci ani de când au apărut posturi independente și concurența e mult mai feroce. Nu-ți mai poți permite să faci o greșeală, pe care în urmă cu cinci ani ți-o permiteai!” Și totuși greșeli tehnice se mai fac, dar foarte rar: „Marea majoritate a celor care lucrează în radio știu să-și repare gafele, când sunt pe post, întorcând-o

Andreea Mihaela Ionescu, redactor animator, ne spune cum se pot evita bâlbele sau alte greșeli, când ești în fața microfonului: „Trebuie să vorbești la microfon, ca și cum ai vorbi celui mai bun prieten. Sunt multe momente când, dacă ai făcut o bâlbă, dintr-o dată vezi în față cei un milion de ascultători și poți să te blochezi. La jurnaliștii din Vest e mai multă dezinvoltură, asta e clar!”

Întrebată cum se face că la posturile de radio independente lucrează foarte mulți absolvenți de facultăți tehnice, Andreea crede că „înainte de 1989 era o zicală: «dormi în pace, țara inginer te face!» și se pare că mai puțin de 10% dintre ingineri își doreau această meserie. Restul s-au reprofilat, după 1989, în meserii pe care nu le puteau face înainte”.

„ca la Ploiești”, cum se spune. E foarte important să știi să întorci lucrurile în favoarea ta”.

Andreea Ionescu are 23 de ani și lucrează la Radio Contact din octombrie 1990, dar „timp de o lună și ceva, la început, părinții mei n-au știut unde lucrez”. Din punct de vedere sentimental, Andreea crede că jurnaliștii „se găsesc între ei și e mai simplu”. Prietenul ei este Cristi Snevi, șef departament producție la Radio Contact.

Producția, la Radio Contact, înseamnă publicitate. Cristi Snevi ne explică ce și cum despre publicitatea la radio, în ziua de azi: „Radio

Contact e un post de radio comercial, care trăiește din publicitate. Noi nu suntem subvenționați de nimeni. Noi facem oferta de publicitate, în funcție de sondajele de audiență. De exemplu, un produs destinat tinerilor, se dă pe post la ora de audiență cea mai mare în rândul tinerilor. În ultimii cinci ani clienții s-au selectat: acum sunt mai mulți clienți producători și mai puțini localuri. Sunt din ce în ce mai puțini

Cristi Snevi și Andreea Ionescu

acei conducători de firme care, din simpatie sau antipatie, nu-și fac reclamă decât la anumite posturi”.

DAN GHEORGHE ■

Radio Contact

■ Starul rap SNOOP DOGGY DOG, care a câștigat un premiu video pentru piesa Murder Was the Case Snoop, acuzat de crimă prin împușcare, a mai obținut „The Solo Artist of the Year” la cea de-a doua manifestare anuală „Rap and hip-hop Source Awards”, desfășurată în New York.

Notorious B.I.G. a obținut 4 premii, pentru New Solo Artist, Lyricist of the Year, Album of the Year pentru Ready To Die și Live Performer of the Year. Ceremonia înmânării premiilor a avut loc la Madison Square Garden și s-a bucurat de participarea multor staruri. Au dat reprezentații, printre alții, Snoop, Dr. Dre și Notorious B.I.G.

■ După megasuccesul de care s-a bucurat cu piesa Pour Que Tu M'Aimes Encore, CELINE DION a decis să lanseze același single în Anglia, în versiunea originală. Riscul e mare căci să obții un succes în franceză de cealaltă parte a Canalului Mânecii ține efectiv de un miracol. Singurii care au reușit sunt Serge Gainsbourg cu Je T'Aime Moi

Non Plus, Vanessa Paradis cu Joe Le Taxi și belgianul Plastic Bertrand cu Ca Plane Pour Moi.

■ Grupul legendă rock SLADE a colaborat recent cu Daddy K și anume rocker-ul au apelat la rap pentru a-și dinamiza ultimul single Who's To Blame. Întâlnirea dintre artiști s-a produs cu ocazia Bruxelles Music Festival. SLADE au fost impresionați de prestația neastâmpăratului rapper. Combinația celor două stiluri a dat o piesă hibrid foarte ușor de identificat. Rap'n'roll-ul pare a deveni foarte realizabil.

■ În preajma lansării noului lor album, Vaya Con Dios s-a văzut posesorul unui premiu pentru vânzarea a mai mult de 5.000.000 de albume. O recompensă care se adaugă celor 40 de discuri de aur și platină de-a lungul carierei muzicale a grupului. Acest Award i-a fost înmănat lui Dani Klein pe 20 iulie. Noul single se va intitula Don't Break My Heart și va ieși în august. Cât despre album, este anunțat pentru septembrie. Titlul său: Roots And Wings. (D.E.)

Episodul 5

Viață de câine

Rezumatul episodului precedent: Fluffy și-a făcut plimbarea de dimineață. Simultan, inflația a continuat să scadă spectaculos.

Așa cum ați observat, stimă cititori, subiectivismul nostru uman egoist ne-a făcut să vorbim mai mult despre fade personaje bipede (gunoieri, tovarăși de la Cadre, președinți etc.) decât despre eroul principal al acestui serial - care, vă amintim, este interactiv: puteți să ne scrieți pentru a solicita schimbarea scenariului (cu precizarea că n-avem nici o putere asupra deciziilor NATO, UE și FMI). Ei bine, e momentul să reparăm această discriminare și să vorbim pe îndelete despre Fluffy.

Fluffy, așa cum se vede și din imaginea alăturată (pe care reporterii noștri foarte speciali au reușit s-o surprindă pe Terasa Anda), este un individ al cărui pedigree se întinde pe o sută de generații. Strămoșul său cel mai celebru, Don Rodriguez de Sevilla y Casablanca, era câine de

curte (e vorba de Curtea Spaniolă). Pe la 1700, familia a emigrat în Țara Românească, din motive politice care au rămas confuze. Primul reprezentant de seamă al stirpei pe pământul valah a fost cățelul Șoimu care, se pare, a însoțit oastea lui Tudor. Din păcate, ginta are și ea o oală neagră (dacă ni se permite o asemenea brambureală zoologică, dar - în brambureala generală - ce mai contează?!), pe Vasile, care - lovit de parvoviroză (în limbaj popular: jigodie), se achiase pe lângă vila unui prim secretar de județ.

Toate acestea erau însă istorie, și Fluffy - un adevărat self-made-dog - se afirmase prin forțe proprii, nu pe bază de copac, fie el și genealogic. Ideea de-a se lipi de alde Stănescu nu se dovedise, din nefericire, prea inspirată. Stăpânul lui, din motive dubioase, le plăcuse cartea și chiar ăla micu', așa zăgărit cum era, dădea semne în acest sens, încât în casă puteai să dai cu tunul și nu găseai un „Chappi” sau un

FLUFFY

și restul lumii

„Pedigree”. Fluffy mânca deci aceleași lucruri ca și familia Stănescu - și zău că nu e un motiv să-l învidiem.

În schimb, ce-i drept, nu se plictisea. Stăneștii erau o familie veselă, mereu puși pe șotii. De pildă, tocmai când Fluffy reflecta la cele de mai sus, o auzi pe Maria exclamând:

- Ce-ar fi să plecăm în concediu?

Un hohot general de răs zguduia micul apartament.

(va urma)

ZIZI ■

Între campionat, cupele europene și EURO '96

□ Franța-Polonia 1-1, un rezultat pe placul lui Iordănescu

După cum se știe, bilanțul reprezentantelor noastre în prima manșă din cupele europene intercluburi este mai mult decât nesatisfăcător: trei scoruri albe și o înfrângere (la limită, dar pe teren propriu), ceea ce denotă o ineficacitate îngrijorătoare. Între timp neavând ca puncte de referință decât confruntările din etapa de debut a campionatului Diviziei Naționale, observăm un reviriment la acest capitol. Astfel, **Universitatea Craiova** a dispus cu 4-0 de invincibila (până la partida cu Metz), dar mult prea obosita **Ceahlăul Piatra Neamț**, **Dinamo** a învins (2-0) pe **Oțelul Galați**, însă nu a convins, **Petrolul Ploiești** s-a impus cu 4-2 în fața **F.C. Brașov**, fiind consemnată egalitatea în două rânduri, iar **Steaua** a avut câștig de cauză (2-1) în fața noii promovate, după zece ani de absență, **Politehnica Iași**. Desigur, au urmat partidele din cea de-a doua etapă de campionat și ne aflăm acum în fața manșei decisive a preliminariilor din competițiile continentale. Misiuni dificile, **Casino Salzburg** și **Wrexham**, de exemplu, având evoluții remarcabile în deplasare și motivații financiare deosebite, iar **Dinamo Minsk** și **Levski Sofia** mizând pe avantajul conferit de calitatea de gazde și pe rezultatele favorabile ale meciurilor din tur.

Sperăm totuși că ambasadoarele noastre și-au mai pus la punct formulele de echipă (**Petrolul**, spre pildă, a experimentat un sistem cu trei vârfuri), că omogenitatea compartimentelor va fi mai vizibilă, ca și abnegația în joc, totul conducând la calificările mult dorite.

Programând ultimele patru runde, sezonul de toamnă redeschide lupta pentru cele 15 locuri calificante la turneul final al **EURO '96**. Din punctul de vedere al reprezentativei României, partida cea mai importantă s-a disputat la Paris, **Franța-Polonia 1-1**, egalitate dorită și de selecționerul **Anghel Iordănescu**, prezent la fața locului. Deși echipa Hexagonului pornea ca favorită prin prisma faptului că era neînvinsă în ultimele 10 întâlniri (4 victorii și 6 remize, golaveraj 13-3), reprezentanții

abia în min. 87 (**Djorkaeff**), câteva minute mai înainte irosind șansa transformării unui penalty. Cu cele 17 puncte acumulate, România își păstrează poziția de lider în grupa 1, menținând un avans de 6 puncte față de următoarele sale, **Franța** și **Polonia**. Să mai menționăm că, pe 6 septembrie, la Katowice, este programată partida **Polonia-România**.

În aceeași grupă 1, **Azerbaidjan-Slovacia 0-1**, iar în celelalte: **Armenia-Danemarca 0-2** (gr.2), **Islanda-Elveția 0-2** (gr.3), **Estonia-Lituania 0-1** (gr.4), **Norvegia-Cehia 1-1** (gr.5), **Letonia-Austria 3-2**, **Liechtenstein-Portugalia 0-7** (gr.6), **Scotia-Grecia 1-0** și **Finlanda-Rusia 0-6** (gr.8).

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Premoniția pauperă a lui Sorin Cârțu

La Clubul de Fotbal „Universitatea Craiova” s-a încetățenit un obicei frizând rudimentarul. Așa se face că, înaintea meciurilor-cheie, pe care le susține **Universitatea Craiova**, diriguitorii clubului, precum și cei ce antrenează echipa de fotbal, fac cele mai fulminante declarații. Din punct de vedere al logicii sportive, acestea nu au nici un suport de susținere.

Un asemenea morb l-a cuprins și pe **Sorin Cârțu**, antrenorul principal al echipei. Astfel, înaintea meciului cu **Dinamo Minsk**, acesta a declarat unei părți din presa craioveană că fotbaliștii craioveni vor reperta o victorie fără doar și poate.

Total fals. Declarația antrenorului a fost o aiureală estivală. Craiovenii n-au obținut nici o victorie, și de-abia au reușit un egal tras de păr.

Asemenea premoniții paupere îl pun pe **Sorin Cârțu** într-o lumină complet nefavorabilă. El știe foarte bine carențele echipei de fotbal **Universitatea Craiova**. Și-atunci, la ce bun declarații puerile? Nu de alta, dar tribunele stadionului Central au început să devină din ce în ce mai goale.

ION CEACÎRU ■

Vântul ajutător - dușmanul atleților

În numărul trecut, descriind avaturile triplu saltistului britanic **Jonathan Edwards**, „împiedicat”, de mai multe ori, de vântul ajutător (!), să devină recordman mondial al probei, promiteam să revenim cu această problemă. Așadar, reluăm, măsura neomologării performanțelor supreme în cazul în care vântul bate cu mai mult de 2 m/s a fost luată în anul 1936, intrând în vigoare un an mai târziu. Întrebarea este cât influențează, și la ce valori.

Studiile unor somități în materie au fost începute încă din 1920, primul om de știință care s-a ocupat de problemă fiind laureatul Premiului Nobel, fizicianul englez **A.V. Hill**. Urmat și de alți specialiști, între care celebrul inginer în aeronautică **Jean Creuzé**. În urma cercetărilor, au rezultat următoarele estimări, pe probe: **sprint**: 5 cm la 0,5 m/s, 9 cm la 1 m/s, 12 cm la 1,5 m/s, 16 cm la 2 m/s; **lungime**: 5 cm la 0,5 m/s, 10 cm la 1 m/s, 20 cm la 2 m/s; **triplu salt**: dublu față de cifrele de la lungime. Deci, acel fantastic 18,43 m realizat la Villeneuve d'Ascq anul acesta de către **Edwards**, la 2,4 m/s, ar fi fost, la un vânt regulamentar, apreciază specialiștii, 18,30 m, adică tot record mondial. Și acum, bomba: aceiași specialiști au constatat variații destul de mari (plus-minus 1 m/s) în funcție de locul în care sunt amplasate anemometrele! Ceea ce pune sub semnul întrebării strictețea deciziei luate acum aproape 60 de ani.

Și căreia i-au căzut victimă, de-a lungul timpului, mulți atleți. Iată doar câteva exemple. Cel mai mare nedreptățit se poate considera americanul **Calvin Smith**, care, în 1982, la Karl Marx Stadt, a fost înregistrat pe 100 m în 9"91/100 (vechiul record data de 14 ani și aparținea lui **Jim Hines** cu 9"95/100). O performanță senzațională în epocă, deci, dar vântul bătea cu... 2,1 m/s! Și, ca să încheiem, iată două performanțe ale lungimiștilor înregistrate în aceeași zi, la Sestriere (în Italia), la altitudine: mai întâi **Heike Drechsler** a sărit 7,63 m, apoi **Mike Powell** - 8,99 m (după o serie incredibilă, cu cea mai „slabă” săritură - din cele șase - de 8,65 m!). Ca și în alte cazuri, tot vântul a decis: nu sunt recorduri mondiale. E-adevărat însă că rafalele erau de valori ridicate - între 3 și 4,4 m/s.

TEODORA OPREA ■

**HERCULE
LE CHAT**

Model: Codul de Procedură Penală

După cazul **Narcis Răducan**, care zice că n-a semnat contractul pe 10 ani cu **Selena** decât la sfârșit, și nu pe fiecare pagină, **Federația Română de Fotbal** a emis (era să scriu emanat, da' mi-a mai trecut) un ordin, o ordonanță, o chestie, în fine, o circulară acolo, prin care obligă cluburile și jucătorii ca de acum și până în viitorul luminos respectivele acte să aibă apostile pe fiecare foaie. Acum, nu ne dăm noi cine știe ce sculă pe basculă de juriști, dar orișicum, ba am mai consultat și niște practicieni înrâiți și ni s-a confirmat

faptul că pe contractele cu caracter civil chiar așa se semnează - la coadă. Există însă acte care, obligatoriu, se semnează (n-avem cum evita repetarea, încercați și dumneavoastră și veți vedea) pe fiecare pagină. De-o pildă, actele de cercetare penală, cum ar fi declarațiile inculpatului. Înțelegeți, care va să zică, domniile voastre, cum devine chestia cu măsura federală, de unde s-au inspirat băieții din nordul capitalei. Știu ei ce știu, cu cine au de-a face, cum ar veni. Probabil de-aia au cooptat prin organe vreo 5 procurori unul și unul, sau judecatori supremi, ba de la Curtea de Conturi, ba de la Curtea Supremă, ba de la Procuratura Capitalei. Vă încumetați la vreo reclamație, aproape?

Și la pensie, domnule?

Cârcotași, ca tot românul, care, pe deasupra, mai e și

imparțial, adică ține ghină la toată lumea, ziaristii s-au bucurat că în sfârșit profesionistul numărul 1 la capitolul „șef de delegații”, **Alexandru Mogoș**, a fost scos în penzie din postul de secretar al Comitetului Olimpic Român, că depășise de mult vârstă. Au mai existat unii, ce-i drept, mai puțini (printre care ne numărăm și noi), care, tot așa, s-au bucurat, dar din alte motive: anume, că mai are omul timp să se odihnească, prea îl chinuiau pe bietul bunicuț prin cele avioane, nu mai prididea să-și schimbe rufele, cum venea, de exemplu, de la Birmingham cu gimnastele, hop la Melbourne cu halterofiliile, n-apuca să-și vină în fire, pac la Tokio. Ei bine, ne-am bucurat degeaba, nici la pensie nu-l lasă răii ăștia în pace, deunăzi văzându-l noi aburcându-se în avionul de Duisburg, ca șef al caiaciștilor și canoiștilor. Ce-aveți, bre, cu el, de-l tram-balați în halul ăsta?

Replica

săptămânii

Lovit evident în pâine după protestele președinților de cluburi în legătură cu contractul de publicitate și televizare a meciurilor la TVR, Ion Becali (Giovani, pentru amici), patronul firmei-partie ISM, băiat cu replică și umor, îi cam ia la palme pe adversari, Cornel Dinu și Gino Iorgulescu. Despre acesta din urmă zice că era „parfumat”, ca de obicei (știți 'mneavoastră cum vine vorba asta la români), adăugând: „Cum să televizăm Sportul, când toată țara știa că va câștiga la Piatra Neamț și Constanța? Cine s-ar fi uitat la asemenea meciuri? Poate cel mult ca să spargă televizoarele...”

Dacă ne gândim că Giovanni a făcut ceva avere la viața lui, că trăiește chiar în mijlocul fotbalului nostru, putem afirma cu mâna pe inimă că ne aflăm în prezența unui om foarte bine informat. Știe, domnule, ponturile, ce nu s-a pomenit!

DI. Petre Paul Teodorescu, celebru yoghin, afirmă:

„Există reîncarnare! Este singura cale pentru evoluția ființei umane.”

□ Comunicările din lumea de dincolo i-au fost făcute de către propriul său înger păzitor

Legătura cu lumea spiritelor nu este un păcat

- Die profesor, de când vă preocupă fața nevăzută a lumii?

- Din copilărie, m-am simțit atras de așa-numita cunoaștere ocultă. Pe la 12 ani, am citit niște lucrări scrise de Nicolau de la Câmpina, în fapt, **Constantin K. Nicolau**. Acesta era un oarecare speculant pe linie de elemente legate de ocultism, de fenomene paranormale și editase, la propria sa editură, în exclusivitate, trei cărți: **Influență personală, Spiritism și viața de dincolo de moarte și Despre magie**. Citindu-le, am început să mă interesez de magie, de practicile magice. Erau date, acolo, și elemente destul de periculoase. La un moment dat, în dorința mea de a căpăta puteri excepționale, am făcut o ședință, aprinzând lumânări, așa cum era indicat, cu scopul de a reuși o evocare, pe linie magică. Am început, deci, să citesc, cu voce tare, o chemare a Forței Infernale. În acel moment, am simțit o repulsie atât de puternică încât am stins lumânările și, de atunci, nu m-am mai ocupat de practicile magice. Magia m-a interesat numai ca obiect de studiu.

- Totuși, cum s-a concretizat pasiunea dv. pentru lumea de dincolo?

- Lumea spiritelor m-a fascinat atât de puternic încât am început să mă ocup, serios, de spiritism. În acest domeniu, am realizat o experiență foarte bogată și am primit multe cunoștințe.

- Cum ați început?

- Prin metode ultracunoscute: planșetă, masă, pahare. Ulterior, în urma indicațiilor primite, am trecut pe un alt sistem de comunicare cu ajutorul unui mediu excelent pe care l-am avut. Acesta, fără a cădea în transă, realiza o apropiere de lumea de dincolo. Își pune o cruce pe frunte, o bandă neagră pe ochi și intra în legătură cu diferite spirite.

Crucea aceasta o primisem de la un unchi de-al meu, om foarte credincios, stareț al mănăstirii Căldărușani care ajunsese, la Muntele Athos, la gradul călugăresc de arhimandrit. Dânsul mi-a dăruit multe alte bunuri de înaltă spiritualitate și multă cunoaștere.

- Domnia sa, ca înaltă față bisericască, nu considera comunicarea cu lumea spiritelor un păcat?

- În discuțiile cu el, la vremea aceea, avusesem grijă să... ocolesc subiectul. Eu sunt un om foarte credincios, toată viața am fost, nu m-am îndoit niciodată. Numai că, studiind și Evanghelia Sfântului Toma ca și alte scrieri așa-numite apocrife, dar legate tot de

creștinism, m-am convins că există reîncarnare.

Îngerii păzitori sunt oameni extrem de evoluți

- Decl, dv. credeți în reîncarnare?

- Sigur că da! Există reîncarnare și consider că este calea cea mai importantă pentru evoluția ființei umane. Altfel, nu poți explica evoluția omului ca ființă tot mai înaltă spiritual, decât ca experiență prin reîncarnare.

- Revenind la experiențele cu lumea spiritelor...

- Da. Primele legături, încă de la planșetă, au fost stabilite cu îngerul păzitor. De fapt, eram trei tineri preocupați de astfel de probleme. Unul dintre noi era chiar mediul despre care v-am relatat. Chiar de la început, ne-au fost comunicați toți cei trei îngeri păzitori.

- Extrem de rar se întâmplă astfel de comunicări... Cum „arată” un înger păzitor?

- Contrar a ceea ce se crede, îngerii păzitori nu sunt altceva decât... oameni, ajunși pe înalte trepte de spiritualitate, atât de evoluți încât nu mai au obligația să se reîncarneze. Îngerul meu păzitor este un francez, să zicem, luând ca bază ultima încarnare. Se numea **Alois de Chivausens** și a trăit până după 1900. Poate că știți că spiritele superioare care nu mai au obligația să se reîncarneze pot, totuși, prin voia lor să revină în încarnări care să fie de ajutor pentru oameni, adică, iau parte la evoluție cu toată puterea și cu toate cunoștințele lor, așa ca oamenii să înainteze. Creează uneori grupuri și activează sub toate formele posibile pentru neutralizarea răului și promovarea binelui și a cunoștințelor superioare care să determine acțiuni din partea oamenilor și unirea lor ca să realizeze o înaintare efectivă către obiectivele divine, obiectivele cristice.

- Din această perspectivă, cine a fost Iisus Christos?

- Iisus Christos a fost o Divinitate ce atinsese o poziție atât de înaltă încât nici nu ne putem închipui om să ajungă, vreodată, atât de sus. El a avut forța de a aduce pe mulți la nivelul său. De aceea, spunea mereu „Fraților”, adică fiii aceluiasi Tată. Este prea mult de spus... Voi reveni, altădată...

- Atunci, să revenim cu discuția la îngerii păzitori...

- Așa. Dar, tot mai fac o... paranteză. Ultima mea existență a fost în Anglia, ca lord ce a decedat în jurul anilor 1880. Am avut, atunci, o viață destul de lungă, spre 90 de ani. Anterior acestei existențe am fost francez și atunci l-am

cunoscut pe cel ce avea să-mi devină înger păzitor. De fapt, **Alois de Chivausens**, ajuns în poziția sa superioară, m-a descoperit în actuala existență și a făcut schimb cu îngerul păzitor, dorind să se ocupe el de mine. El era, adică este, extrem de dotat și cunoscător în toate domeniile. Natural, că rămâne un luptător împotriva răului sub toate aspectele și a necunoașterii.

Pentru mediu, pe atunci foarte tânărul **Iorgu Motoran**, îngerul păzitor a fost o fată ce a trăit în Egipt, a evoluat mult, ultima ei existență fiind în Franța, pe la anii 1000 și se numea **Amelia**. Ea a cunoscut creștinismul încă înainte de apariția lui și în Egipt a fost crucificată. Cât a trăit în Franța, s-a dezvoltat tot pe linie creștină și a ajutat foarte mult la evoluție fără a se evidenția oficial.

Cel de-al treilea din grupul nostru a fost medic. De fapt, el și-a ales această meserie la îndemnul celor de dincolo, pentru că, în existența anterioară, fusese tot medic. În această viață, l-au pasionat medicina și filologia. Cunoștea foarte multe limbi străine și le cerceta pe cele orientale. Îngerul lui păzitor era un fost preot român, din Moldova, foarte credincios și de o bunătate excepțională, creștin care a avut mult de suferit. Când venea, îi simțea bunătatea, iubirea din plin.

- Aveați deplină încredere în cei de dincolo, mai ales că, spuneți, contactul cu ei v-a influențat cunoașterea ocultă?

- Da, în cei trei, da. Nici nu am mai chemat alte spirite. Oricum, cunoașterea ezoterică nu se dă oricui, oricând, ci numai celor care prezintă garanția că vor folosi cele aflate în scop pozitiv, altfel cunoștințele pot deveni foarte periculoase. Persoana nu-și va folosi, niciodată, influența personală pentru a face rău. Este interzis!

Infernul există! El reprezintă inventarul dureros al răului săvârșit în întreaga suită de existențe

- Ce se întâmplă când un om trece dincolo, ce zestre duce cu el?

- Omul obișnuit trece dincolo, prin

DI. Petre Paul Teodorescu se bucură, în cercul

cunoșcătorilor, de renumele unui excelent profesor de yoga. Anii îndelungați de studii aprofundate ale unor valoroase lucrări rare, metodele oculte de cunoaștere și spiritul său veșnic neliniștit i-au creat o aură de înțelept deținător de taine existențiale. În preajma sa, te cuprinde o stare de pace deplină, antipațiile, de orice natură, dispar fără urmă și realizezi că, de fapt, singurul lucru care capătă pondere este acela de a deveni capabil să gândești cu propriul tău cap, să devii stăpânul mentalului tău. Astfel, trecerea ta pe Pământ va conta ca experiență acumulată în lumea de... dincolo.

moarte, cu tot ce a realizat el în cadrul existenței respective, asta are cea mai mare importanță, fiind baza. O influență puternică, ce contribuie la crearea bazei, o are suita de existențe pe care le-a avut, pierdute în marea depărtare a trecutului lui. Aceasta este zestrea lui. După moarte intervine, simbolic, ceea ce, de obicei, se înțelege prin Rai și Iad. El începe să-și analizeze viața și factorul superior din ființa lui, pentru că fiecare are și așa ceva, dacă nu respinge, dacă nu e pe poziția de demon, își dă seama, în mod „vizibil”, de tot ce a făcut rău. Trebuie să se purifice de tot ceea ce reprezintă negativ în existența lui, adică în întreaga suită de existențe. Acest inventar poate fi extrem de dureros, adevăratul Infern. De mare ajutor, pentru a scăpa de rău, este credința, sunt rugăciunile. Pentru a înălțura, însă, tot răul, trebuie să revii pe Pământ. De pe această nouă poziție trebuie să faci fapte bune și, printr-o atitudine superioară, să reușești neutralizarea tuturor elementelor greșite.”

Despre cum animă spiritul o ființă umană, cum te încarnezi, cum îți alegi părinții, ce este karma, ce diferență există între soartă și destin, cum ia naștere o karmă, vom vorbi într-un episod viitor.

BRÎNDUȘA NICOLAE ■

Ultima oră:

TABĂRA se mută-n Bărăgan !